

วิทยานิพนธ์

การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

A CONSTRUCTION OF AGGRESSIVE BEHAVIOR IN SPORT MEASURE
FOR ATTACK ATHLETES

นายอินันท์ เพียรดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พ.ศ. 2551

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การกีฬา)

ปริญญา

วิทยาศาสตร์การกีฬา

โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬานักกีฬาปะทะ

A Construction of Aggressive Behavior in Sport Measure for Attack Athletes

นามผู้วิจัย นายอินันท์ เพียรดี

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์สุพิตร สมานิติ, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์บรรจบ ภิรมย์คำ, กศ.ม.)

ประธานสาขาวิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สิริพร ศศิเมณฑกุล, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์วินัย อัจฉกหาญ, M.A.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

A Construction of Aggressive Behavior in Sport Measure for Attack Athletes

โดย

นายอินันท์ เพียรดี

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาศาสตรการกีฬา)

พ.ศ. 2551

อธินันท์ เพียรดี 2551: การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา
ของนักกีฬาปะทะ ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การกีฬา)
สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์สุพิตร สามีโต, Ph.D. 92 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ และหาค่าความแตกต่างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาระหว่างนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ และกีฬาแห่งชาติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิงชนิดกีฬาปะทะที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 และกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 จำนวน 588 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้วยการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ด้วยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item - objective congruence) จากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬาตามวิธีการของโรเวนลลีและแฮมเบิลตัน (Rowinelli and Hambleton อ้างใน พิษิต, 2547) และหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ด้วยวิธีการของ ครอนบาช แอลฟา (Cronbach's Alpha Reliability) และหาค่าความแตกต่างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ระหว่างนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิง โดยการทดสอบค่าที (t-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ผลการวิจัยพบว่า แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของข้อคำถามจำนวน 33 ข้อ และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะทั้งฉบับ 0.83 ซึ่งอยู่ในระดับสูง ตามเกณฑ์ของฟิชเชอร์ และโครโคราน (Fisher and Corcoran, 1994) และพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ระหว่างนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 และกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะของนักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง

Atinan Piendee 2008: A Construction of Aggressive Behavior in Sport Measure for Attack Athletes. Master of Science (Sports Science), Major Field: Sports Science, Interdisciplinary Graduate Program. Thesis Advisor: Associate Professor Supitr Samahito, Ph.D. 92 pages.

The purposes of the research were to construct the aggressive behavior in sport measure for attack athletes, and to contrast the aggressive behavior in sport between male and female attack athletes. The 588 samples were drawn from attack athletes participating in 23rd National Youth Competition at Surat Thani Province and 36th National Sport Competition at Nakhon Si Thammarat Province using the stratified random sampling method. The instrument was the aggressive behavior in sport measure for attack athletes which was created and developed by the researcher and verified by the five experts in sport psychology for the content validity. Data then was analyzed by using index of item objective congruence through Rowinelli and Hambleton (cite in Pichit, 2004) method for the construct validity and Cronbach's Alpha reliability for the consistency of the aggressive behavior in sport measure. Then t-test was administered to contrast the aggressive behavior in sport between male and female attack athletes with the .05 level of significance.

The aggressive behavior in sport measure for attack athletes which was composed of 33 items showed the construct validity and the Cronbach's Alpha reliability at 0.83, based on Fisher and Corcoran (1994), this aggressive behavior in sport measure for attack athletes was interpreted as high in reliability. For male and female attack athletes contrasting, the finding indicated that it was significant difference at .05 , also the aggressive behavior in sport for attack male athletes was higher than attack female athletes.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

____ / ____ / ____

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. สุพิตร สมหิโต ประธานกรรมการ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ซึ่งเล็งเห็นถึงความสำคัญของการสร้างแบบวัดทางด้านจิตวิทยาการ กิฬา ที่ได้ให้ความรู้ ให้คำชี้แนะ ให้แนวทางการทำงานวิจัย ให้กำลังใจ และสนับสนุน ผู้วิจัย ทุกวิถีทาง เพื่อที่จะให้มีแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ เพื่อให้เกิด ประโยชน์สูงสุดต่อวงการกีฬาไทย ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ บรรจบ ภิมย์คำ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะขั้นตอน และกระบวนการวิจัย การสร้างแบบวัดทางด้านจิตวิทยาการกีฬา และตรวจสอบแก้ไขวิทยานิพนธ์ ให้มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ มีคุณค่าทางวิชาการ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ คณะวิทยาศาสตร์ การกีฬาทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุรางค์ เมรานนท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤพนธ์ วงศ์ตุรภัทร ดร.คุณต์วี พิชรชัยกุล ดร.ชัยรัตน์ ชูสกุล และอาจารย์อานวย ตันพานิช ที่ได้กรุณา เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ทาง วิชาการ

ผู้วิจัยขอกราบบูชาคุณ คุณพ่อสำเร็จ เพียรดี คุณแม่ประทุม เพียรดี บุพการีผู้ให้กำเนิดชีวิต การอบรมเลี้ยงดู และให้โอกาสทางการศึกษาแก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณ คุณธีระ เพียรดี คุณอุทัย เกิดชุมทอง คุณประทีน เกิดชุมทองและครอบครัวคุณสมยศ มุ่งเพียรดี ที่เป็นกำลังใจ และสนับสนุนด้วย ดีเสมอมา ขอขอบคุณ คุณสมบัติ ยนต์วิสูตร คุณปิติรัฐ คงทองคำ และเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ สาขา วิทยาศาสตร์การกีฬา ทุกท่านที่เป็นกำลังใจให้กับผู้วิจัย คุณประโยชน์ใด ๆ ที่เกิดจากวิทยานิพนธ์ เล่มนี้ ผู้วิจัยขอบอบแด่ผู้มีพระคุณทุกท่านที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด

อรินันท์ เพียรดี

กุมภาพันธ์ 2551

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	(1)
สารบัญตาราง	(2)
สารบัญภาพ	(3)
คำนำ	1
วัตถุประสงค์	4
การตรวจเอกสาร	6
อุปกรณ์และวิธีการ	32
อุปกรณ์	32
วิธีการ	32
ผลและวิจารณ์	41
ผล	41
วิจารณ์	57
สรุปและข้อเสนอแนะ	61
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	63
ภาคผนวก	67
ภาคผนวก ก ราชานามผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการ	
กีฬาของนักกีฬาปะทะ	68
ภาคผนวก ข หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ	71
ภาคผนวก ค แบบการประเมินแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬา	
ปะทะสำหรับผู้เชี่ยวชาญ	77
ภาคผนวก ง แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ	85
ประวัติการศึกษา และการทำงาน	92

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	42
2	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item - objective congruence) ของข้อคำถาม ในแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ จาก ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬาจำนวน 5 ท่าน	46
3	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของข้อคำถามในแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าว ทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ โดยวิธีการของ Cronbach' s Alpha Reliability	50
4	ผลการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าว ทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach's Alpha Reliability)	53
5	ค่าความแตกต่างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ของนักกีฬาเพศชายและนักกีฬาเพศหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชน แห่งชาติ ครั้งที่ 23 และกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36	56

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	พื้นที่แสดงความเหลื่อมล้ำของชนิดความกำว้าว (areas of ambiguity)	8
2	แสดงการระบายอารมณ์ (show expressing)	13

การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

A Construction of Aggressive Behavior in Sport Measure for Attack Athletes

คำนำ

การแข่งขันกีฬาในปัจจุบัน จะอาศัยแต่ความสมบูรณ์ทางด้านร่างกายเพียงอย่างเดียวไม่พอ ผู้ฝึกสอนกีฬาและตัวนักกีฬาจำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้ถึงความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬารู้จักนำเอาหลักการทฤษฎีและวิธีการที่ได้จากการศึกษา ค้นคว้าวิจัยใหม่ๆ มาใช้ประกอบในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ทั้งนี้ เพื่อปรับปรุง เสริมสร้างความสมบูรณ์และจิตความสามารถของร่างกายและจิตใจให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด (เจริญ, 2548) ศาสตร์สาขาหนึ่งที่น่าสนใจในสาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา ก็คือ จิตวิทยาการกีฬาที่เป็นการศึกษาถึงกระบวนการทางจิตที่นำไปสู่การเพิ่มประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาทำให้ผู้ที่ได้รับการฝึกทางจิตมีสมาธิแน่วแน่ มีความมุ่งมั่น มีพฤติกรรมฮึกเหิม ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะทำให้การแข่งขันกีฬามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้ามถ้านักกีฬาที่มีทักษะทางกีฬาที่ดี มีสมรรถภาพทางกายที่ดี แต่ไม่สามารถควบคุมสมรรถภาพทางจิตของตัวเองให้พร้อมที่จะเล่นหรือการแข่งขัน ก็นำไปสู่การแสดงความสามารถทางการกีฬาที่ต่ำกว่ามาตรฐานที่วางไว้หรือที่เป็นจริง และอาจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักกีฬาบางคนต้องใช้กลวิธีบางอย่างที่จะได้มาซึ่งชัยชนะ เหยี่ยูรางวัล หรือรางวัลจากการแข่งขัน จนทำให้การแสดงออกทางการกีฬาดูเหมือนจะรุนแรง คุ้ยฉุน ขาดความมีน้ำใจนักกีฬา

ในการแข่งขันกีฬาที่มีการปะทะรุนแรง และไม่ปฏิบัติตามกฎกติกาของการแข่งขัน โดยที่ผู้เข้าร่วมแสดงพฤติกรรมที่ทำให้คู่ต่อสู้ได้รับการบาดเจ็บ อันเนื่องมาจากความตั้งใจหรือต้องการทำร้ายคู่แข่งทั้งร่างกายและจิตใจเพื่อให้ได้มาซึ่งชัยชนะ ถือนักกีฬามีพฤติกรรมก้าวร้าวที่ไม่เหมาะสม และยังส่งผลเสียต่อวงการกีฬาอีกด้วย แต่ในขณะเดียวกันนักกีฬาที่มีการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางการกีฬาที่มีความเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของสังคม เช่น พฤติกรรมการกล้าแสดงออก การใช้ความพยายาม และแรงบังคับที่ถูกต้อง เพื่อนำไปสู่ประสิทธิภาพและชัยชนะในการแข่งขันกีฬา สอดคล้องกับการศึกษาของ สนั่น (2536) พบว่า นักกีฬาควรมีพฤติกรรมแสดงออกหรือพฤติกรรมความก้าวร้าวแบบฮึกเหิมโดยมิได้มุ่งหวังที่จะทำร้ายกัน หากนักกีฬาสามารถใช้พฤติกรรมกล้าแสดงออกของตัวเองในการแข่งขันกีฬาก็จะเป็นผลดีต่อวงการกีฬา ดังนั้นการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาที่เหมาะสมเป็นไปตามธรรมชาติ และมีเจตนา

ที่ดีต่อการแข่งขันกับคู่ต่อสู้ และมีได้เป็นการเอาเปรียบผู้อื่น เป็นการกระทำที่มุ่งเอาชนะชนะภายใต้กฎ กติกา ที่กำหนดเอาไว้ นอกจากนี้พฤติกรรมก้าวร้าวทางการกีฬายังช่วยลดความวิตกกังวลก่อนการแข่งขันและส่งผลให้นักกีฬาเกิดความมั่นใจในการแสดงความสามารถได้อย่างเต็มที่ ซึ่งจะช่วยให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขันเพิ่มมากขึ้น เช่นเดียวกับ เจริญ (2532) ได้กล่าวไว้ว่า ไม่มีนักกีฬาคนใดสามารถแสดงความสามารถหรือศักยภาพได้เกินกว่าระดับความสามารถทางกายหรือทักษะที่แท้จริงของตนเองได้ ขณะเดียวกัน มีนักกีฬานานมีใช้น้อยแสดงทักษะความสามารถของตนได้ต่ำกว่ามาตรฐานในเวลาแข่งขัน ทั้งนี้ เนื่องจากเกิดความวิตกกังวล ความเครียด ความกดดัน ความประหม่า ตื่นเต้นจนไม่สามารถควบคุมได้ อันเป็นสาเหตุนำไปสู่ความผิดพลาดและการแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวลักษณะต่างๆ ในสถานการณ์การแข่งขันกีฬา ประเสริฐไชย (2539) กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางการกีฬาได้รับอิทธิพลจาก อายุ เพศ ประเภทกีฬา ระดับความสามารถ ประสบการณ์แข่งขัน ความสำคัญของการแข่งขัน เป้าหมายการแข่งขัน บรรยากาศการจัดการแข่งขัน อิทธิพลของผู้ชม ความวิตกกังวล การฝึกอบรมแบบใช้อำนาจควบคุม การฝึกอบรมแบบเข้มงวดกดดัน การฝึกอบรมแบบลงโทษทางกาย การฝึก อบรมแบบประชาธิปไตย การแสดงของผู้ฝึกสอน การให้แรงเสริมของผู้ฝึกสอน การแสดงของกลุ่มแข่งขัน การให้แรงเสริมของกลุ่มแข่งขัน และการให้แรงเสริมของเพื่อนร่วมทีม ในสถานการณ์ของการแข่งขันกีฬา ด้านนักกีฬาสามารถควบคุมพฤติกรรมแสดงออกทางด้านทักษะทางการกีฬาได้ตามมาตรฐานของตัวนักกีฬาเอง สามารถควบคุมจิตใจของตนเองให้จดจ่ออยู่กับการแข่งขัน ไม่แปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ของการแข่งขันหรือปัจจัยต่าง ๆ จากคู่แข่ง ก็จะส่งผลให้ทีมหรือตัวนักกีฬามีโอกาสประสบความสำเร็จเพิ่มมากขึ้น

หนทางในการที่จะศึกษาถึงพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักกีฬา นอกจากจะสรุปได้จากพฤติกรรมแสดงออกในสถานการณ์ของการแข่งขันแล้ว วิธีหนึ่งที่จะได้ข้อมูลจากนักกีฬา ก็คือการแสดงความรู้สึกของนักกีฬาโดยผ่านกระบวนการวัด ซึ่งจะต้องใช้แบบวัด ซึ่งปัจจุบันแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักกีฬาระดับภาษาไทยที่มีคุณภาพ ถูกต้องและเหมาะสมตามหลักการวัดยังมีอยู่น้อยมาก

ด้วยเหตุดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยมีแนวความคิดในการสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ เพื่อที่จะได้นำแบบวัดดังกล่าวไปใช้วัดระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาในชนิดกีฬาปะทะ ให้เป็นแนวทางในการคัดเลือกลูกกีฬา การฝึกสอน และการปลูกฝังพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาที่ถูกต้อง หรือเป็นการช่วยลดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาและที่สำคัญ เพื่อเป็นการพัฒนางานกีฬาของประเทศไทยต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ
2. เพื่อหาค่าความแตกต่างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะระหว่างนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 และการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36

สมมติฐานการวิจัย

1. นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงในชนิดกีฬาปะทะมีระดับคะแนนพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาแตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย

พฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลใช้ในการเล่นกีฬา 3 ลักษณะ คือ พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบโกรธแค้น หรือตั้งใจทำร้ายร่างกาย พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบที่เป็นเครื่องมือและพฤติกรรมความก้าวร้าวแบบฮึกเหิม

พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบโกรธแค้นหรือตั้งใจทำร้ายร่างกาย หมายถึง เพื่อทำร้ายผู้อื่นให้ได้รับความทุกข์ทรมาน และเจ็บปวดทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบที่เป็นเครื่องมือ หมายถึง การสร้างเป้าหมายในเรื่องของการเอาชนะ ตั้งใจให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บโดยปราศจากความโกรธแค้น มีความต้องการเพียงชัยชนะเท่านั้น โดยมีแรงเสริมคือ รางวัล ชัยชนะในเชิงกีฬา ชื่อเสียงในเรื่องการกีฬา และการเป็นที่ยอมรับของสังคม

พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบฮึกเหิม หมายถึง การใช้พลังของร่างกายที่มากกว่าปกติไปในทางที่ถูกต้องตามกฎหมาย กติกาในการแข่งขันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายโดยไม่มีเจตนาที่จะทำร้ายผู้อื่นให้ได้รับความบาดเจ็บทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

นักกีฬา หมายถึง นักกีฬานิติปะทะที่เข้าร่วมการแข่งขันรายการแข่งขันกีฬานิติปะทะ ซึ่งประกอบด้วย กีฬาฟุตบอล กีฬาบาสเกตบอลและ กีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน

ชนิดกีฬา หมายถึง กีฬาปะทะ ที่ผู้เล่นทั้ง 2 ฝ่าย มีการสัมผัสกันในขณะที่ทำการแข่งขัน โดยไม่มีตาข่ายหรืออุปกรณ์อื่นขวางกั้น

แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา หมายถึง เครื่องมือที่ใช้สำหรับวัดระดับ พฤติกรรมก้าวร้าวทางการกีฬาในนักกีฬาปะทะทั้ง 3 ลักษณะคือ พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบ โกรธแค้น หรือตั้งใจทำร้ายร่างกาย พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบที่เป็นเครื่องมือ และพฤติกรรม ความก้าวร้าวแบบอีกเหิม

การตรวจเอกสาร

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความหมายของความก้าวร้าวทางการกีฬา
2. ลักษณะความก้าวร้าวทางการกีฬา
3. ทฤษฎีความก้าวร้าวทางการกีฬา
4. สาเหตุความก้าวร้าวทางการกีฬา
5. วิธีลดความก้าวร้าวทางการกีฬา
6. การสร้างลักษณะจิตใจให้สัมพันธ์กับความก้าวร้าวในสถานการณ์กีฬา
7. บุคลิกภาพกับการกีฬา
8. การสร้างแบบวัดทางจิตวิทยา
9. การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของความก้าวร้าวทางการกีฬา

คำว่า “ความก้าวร้าว” มีหลายท่านให้ความเห็นว่า เป็นลักษณะของความรุนแรง และการทำร้าย ไม่เหมาะสมกับการกีฬาโดยขัดต่อลักษณะของการมีน้ำใจนักกีฬา ซึ่งเป็นภาพรวมของความก้าวร้าวในการกีฬา ความก้าวร้าว ความรุนแรง การโมโห โทสะและยอมรับโดยทั่วกันหรือไม่ เพราะกีฬาบางประเภทโดยธรรมชาติเป็นกีฬาที่มีความรุนแรงผสมอยู่ในกีฬานั้น ๆ ด้วย เช่น มวย มวยปล้ำ ฟุตบอล อเมริกันฟุตบอล รักบี้ฟุตบอล ฯลฯ ดังนั้นความก้าวร้าว ก็อะไร และแตกต่างจากความก้าวร้าวในสถานการณ์การกีฬาอย่างไร

ความก้าวร้าว จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน แปลว่า การแฉะ รุกราน รุนแรง เป็นมารยาททางกายและวาจาที่ไม่เรียบร้อย หรือจากความหมายที่ (Cox, 1990) ให้ไว้ว่า เป็นความตั้งใจที่จะทำร้ายต่อสิ่งมีชีวิต และคาดหวังว่าเหยื่อจะได้รับบาดเจ็บ ซึ่งมีลักษณะสอดคล้องกับความหมายของ (Baron, 1977 อ้างใน สุปรานี, 2544) กล่าวไว้ว่า ความก้าวร้าวเป็นการกระทำใดที่มีจุดมุ่งหมายที่จะกระทำให้ผู้ใดคนหนึ่งได้รับการบาดเจ็บ โดยผู้ผู้นั้นไม่ได้มีการป้องกันหรือรู้ตัวมาก่อน

ส่วนความก้าวร้าวในสถานการณ์ทางการกีฬานั้น ประเสริฐไชย (2534) กล่าวว่า พฤติกรรมที่บุคคลใช้ในการกีฬา โดยที่มีเจตนา และไม่มีเจตนาที่จะทำร้ายร่างกาย ใช้กำลังหรือความพยายามที่จะให้บรรลุวัตถุประสงค์ จากความหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ความก้าวร้าวเป็นคุณลักษณะที่ไม่ดีทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามความก้าวร้าวทางการกีฬานั้นเป็นการใช้ความพยายาม หรือแรงผลักดันภายนอกมาใช้ ซึ่งถ้าเราสามารถควบคุมแรงผลักดันภายในนั้นให้ออกมาในลักษณะที่ดีได้ เราก็จะได้พลังอันมากมายเพื่อใช้ในการแสดงออกทางด้านการกีฬา

2. ลักษณะความก้าวร้าวทางการกีฬา

สมบัติ และ สมหญิง (2542) กล่าวว่าในสถานการณ์ทางการกีฬาสามารถแยกลักษณะความก้าวร้าวออกเป็น 3 แบบ ดังนี้

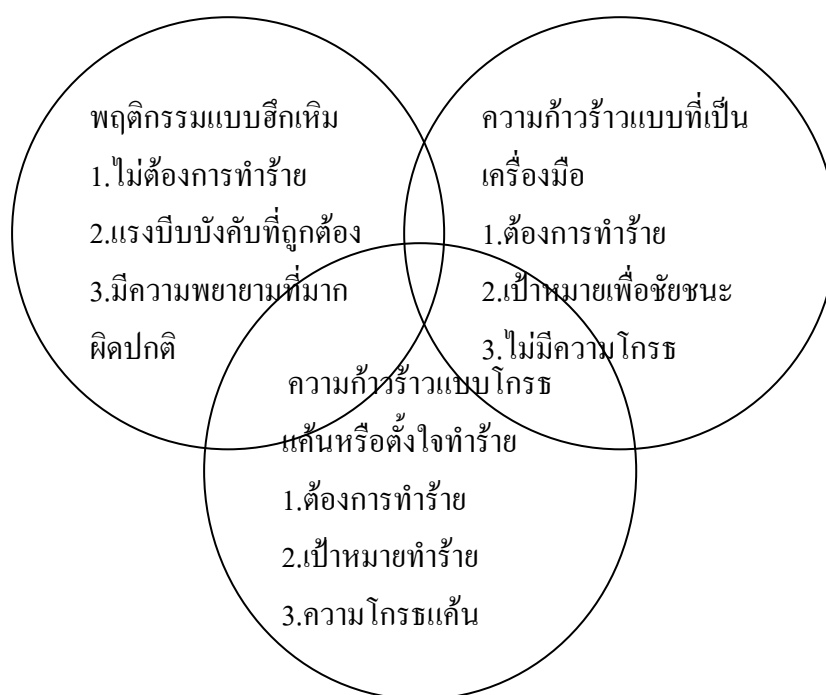
2.1 พฤติกรรมก้าวร้าวแบบโกรธแค้นหรือการตั้งใจทำร้าย (hostile aggression)

มีจุดมุ่งหมาย คือ เพื่อทำร้ายผู้อื่นให้ได้รับความทุกข์ทรมาน และเจ็บปวด อาการก้าวร้าวชนิดนี้จะเป็นลักษณะอาการก้าวร้าวแบบโต้ตอบ (reactive aggression) และแบบโกรธ (angry aggression) ซึ่งเป็นความต้องการและความตั้งใจที่จะให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บพฤติกรรมที่ต้องการ คือ การทำร้ายร่างกาย และจิตใจของผู้อื่น การมุ่งร้ายนี้เป็นพฤติกรรมที่เกินมาตรฐานสังคมเรียกว่า ความก้าวร้าวแบบโกรธแค้น เพราะเป็นความก้าวร้าวที่ตั้งใจก่อวินาศกรรม ก่อเรื่องกับคู่ต่อสู้ด้วยความโกรธ เช่น ผู้โยนลูกเบสบอล หรือ (pitcher) โยนลูกไปยังผู้ตีโดยเป้าหมาย คือ การทำให้ได้รับบาดเจ็บโดยไม่คำนึงถึงผลแพ้ชนะ แต่มุ่งที่การทำร้าย

2.2 พฤติกรรมก้าวร้าวแบบที่เป็นเครื่องมือ (instrumental aggression)

มีจุดมุ่งหมาย ก็คือ การสร้างเป้าหมายไปในเรื่องการเอาชนะ ซึ่งแรงเสริมก็คือรางวัล ชัยชนะในเชิงกีฬา ชื่อเสียงในเรื่องการกีฬา ผู้แสดงอาการก้าวร้าวชนิดนี้ ตั้งใจจะให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ เพราะมีแรงเสริมดังกล่าวเป็นความก้าวร้าวที่ไม่ปนด้วยความโกรธ ผู้กระทำการที่ต้องการที่จะต่อสู้ทำร้ายเพราะความต้องการที่จะบรรลุเป้าหมายเท่านั้น เช่น ผู้โยนลูก (pitcher) ในกีฬาเบสบอลโยนลูก (pitch) ไปยังผู้ตีเพื่อให้เข้าอยู่ในเขตที่ดี (strike zone) เป็นต้นในแง่ของการแสดงออกของความก้าวร้าวในสถานการณ์ทางการกีฬาของทั้ง 2 แบบ ข้างต้นนี้มีความแตกต่างกันค่อนข้างน้อย

มาก ถึงแม้ว่าอาการแสดงความก้าวร้าวแบบโกรธแค้นจะเกี่ยวเนื่องมาจากอารมณ์โกรธ แต่ความก้าวร้าวแบบที่เป็นเครื่องมือมันไม่ใช่ ผลลัพธ์ที่ออกมา มันไม่สามารถแยกแยะได้เลยว่า คนโยนลูกในกีฬาเบสบอล โยนลูกเพราะต้องการแสดงอาการโกรธอย่างเปิดเผย แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องการให้ได้ รับชัยชนะ ในที่สุดผู้โยนลูกอาจรู้สึกสำนึกในการกระทำของตนเอง ซึ่งพื้นที่ความเหลื่อมล้ำของความก้าวร้าวทั้ง 3 แบบ ดังภาพประกอบ

ภาพที่ 1 พื้นที่แสดงความเหลื่อมล้ำของชนิดความก้าวร้าว (areas of ambiguity)

ที่มา: Cox (1990)

2.3 พฤติกรรมอัสertif (assertive behavior)

สำหรับพฤติกรรมประเภทที่สามนี้มักจะมีความสับสนกับการแสดงออกอาการความก้าวร้าว เพราะความอัสertifหรือความดุเดือดเป็นการใช้ร่างกายไปในทางที่ถูกต้องตามกฎหมายในการแข่งขัน เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายโดยไม่มีเจตนาที่จะทำร้ายหรือให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ ความอัสertifหรือความดุเดือดต้องใช้ความพยายามและพลังงานอย่างมาก ซึ่งในการกีฬาควรหยุดหรือลดแรงเสริมหรือจุดใจที่ผิดๆ ยกเว้นตามธรรมชาติของกีฬาบางประเภท เช่น มวย ยูโด เทควันโด เป็นต้น

สำหรับพื้นที่แสดงความเหลื่อมล้ำของชนิดของความก้าวร้าวทั้ง 3 แบบนั้น มีเพียงนักกีฬาเท่านั้นที่รู้ตัวเองว่าอาการความก้าวร้าวที่แสดงออกนั้นตั้งใจหรือไม่ตั้งใจตามทฤษฎีความก้าวร้าว

การที่นักกีฬาเกิดการรับรู้และสะสมพฤติกรรมความก้าวร้าว นั้น นักจิตวิทยาได้อธิบายว่า เนื่องมาจากทฤษฎี ดังต่อไปนี้ ประเสริฐไชย (2534)

3. ทฤษฎีความก้าวร้าว

3.1 สัญชาตญาณ (instinct theory)

ทฤษฎีของฟรอยด์ (Freud) ซึ่งเรียกว่า ความก้าวร้าวเป็นสัญชาตญาณที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดเป็นแรงขับเบื้องต้น และความก้าวร้าวเป็นการระบายอารมณ์ที่ผลักดันออกมาจากความกดดันของบุคคล เป็นผลมาจากการระเบิดความโทสะและกิฬาเป็นที่รับรอง และยอมรับความรุนแรง ดังนั้นการแก้ปัญหาในเรื่องของความก้าวร้าวในสังคมกีฬาควรมีการสร้างแนวคิดในทางสร้างสรรค์ ควรส่งเสริมให้นักกีฬาที่มีความรู้สึกปลอดภัย และยอมรับความก้าวร้าวในสังคมในทางที่ถูกต้อง ฟรอยด์ ได้อธิบายว่า ความก้าวร้าวเป็นการระบายอารมณ์ที่ผลักดันออกมาจากความกดดัน คนที่ก้าวร้าว เมื่อได้แสดงออกซึ่งความก้าวร้าวก็จะลดความก้าวร้าว การระบายอารมณ์ออกทางอารมณ์ การส่งเสริมความก้าวร้าวในทางที่ถูกยอมเพิ่มรสชาติของความเป็นนักกีฬา เพิ่มความตื่นเต้น เร้าใจในการแข่งขัน ทำให้เกมการแข่งขันมีความสนุกสนาน และความปลอดภัยมากขึ้น

3.2 ความคับข้องใจ – ความก้าวร้าว (frustration - aggression)

นักจิตวิทยาเชื่อว่า ความก้าวร้าวเกิดจากความคับข้องใจ สรุปได้ว่า ความก้าวร้าวเป็นผลต่อเนื่องมาจากสาเหตุ 3 ประการ คือ

3.2.1 ความคับข้องใจ เกิดจากความขัดแย้งในใจขณะแข่งขัน

3.2.2 ความก้าวร้าว รุนแรง เนื่องมาจากปริมาณ ระดับ และความแรงของความรุนแรง

3.2.3 การกระทำพฤติกรรมรุนแรงบ่อย ๆ ทำให้เกิดความคุ้นเคยพร้อมที่จะกระทำให้รุนแรงมากขึ้นในอนาคต โดยให้คำอธิบายว่า การจะเกิดความก้าวร้าวได้ต้องพิจารณาถึงสิ่งเกิดก่อนความคับข้องใจ ซึ่งหมายถึงสิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์ของนักกีฬา นอกจากนี้ยังมีแนวคิดที่สนับสนุนอีกว่า การตอบโต้ทางอารมณ์ (ความโกรธ) เป็นผลมาจากความคับข้องใจ ความโกรธเป็นความพร้อมที่จะแสดงความก้าวร้าว แม้จะมีความพร้อมความก้าวร้าวก็ยังไม่เกิดขึ้น ถ้าไม่มีสิ่งเร้าเป็นเครื่องชี้แนะ และจะต้องนำเอาสิ่งเร้าภายนอกที่คุกคามมาพิจารณาด้วย

3.3 การเรียนรู้ทางด้านสังคม (social learning theory)

Buss and Perry (1992) กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ทางด้านสังคม และพฤติกรรมความก้าวร้าวก็เช่นเดียวกับพฤติกรรมทางด้านสังคมอื่นๆ ที่เกิดจากประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดย อธิบายความก้าวร้าว 3 ลักษณะ ดังนี้

3.3.1 การเกิดความก้าวร้าว (origin of aggression) หมายถึง พฤติกรรมความก้าวร้าวได้มาอย่างไร ได้มาในรูปแบบใด ทฤษฎีการเรียนรู้ทางด้านสังคมเชื่อว่าพฤติกรรมความก้าวร้าวเกิดจากการเรียนรู้มีลักษณะ คือ

ก. การสังเกต เป็นการเรียนรู้จากตัวอย่างโดยการสังเกตจากพฤติกรรมของผู้อื่น ซึ่งตัวผู้สังเกตจะเรียนรู้กลวิธีในการแสดงพฤติกรรมในเวลาต่อมาได้นอกเหนือบุคคลต้นแบบ การเรียนรู้จากการสังเกตต้องรวมตัวแปรกระบวนการทางปัญญาด้วย การสังเกต จึงสอนให้บุคคลคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น เช่น การสังเกตตัวแบบที่ได้รับแรงเสริม กระบวนการทางปัญญาทำให้บุคคลคาดหวังผลกระทบที่จะได้รับ ถ้าตนเองแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นบ้าง ความคาดหวัง จึงเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมที่สำคัญ การสังเกตประกอบด้วย การสังเกตลักษณะที่สำคัญของพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดง ความสนใจหรือใส่ใจย่อมเกิดจากความเด่นของตัวแบบความชัดเจนของการพฤติกรรม รวมทั้งลักษณะเฉพาะตัวของผู้สังเกตด้วยและการจดจำ โดยที่การจดจำที่ได้จากการสังเกตตัวแบบจะทำให้ตัวแบบนั้นมีอิทธิพลต่อผู้สังเกต

3.3.2 ตัวกระตุ้นให้เกิดความก้าวร้าว (instigator of aggression) ได้แก่ ประสบการณ์เรียนรู้ ซึ่งมีลักษณะดังนี้

ก. อิทธิพลของตัวแบบ โดยเฉพาะตัวแบบที่ได้รับแรงเสริมจะมีพฤติกรรมความก้าวร้าวสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังเกตตัวแบบที่ไม่ก้าวร้าว

ข. สิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ การต่อสู้ การทำร้ายร่างกาย การถูกเหยียดหยามหรือการถอดถอนแรงเสริม สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความคับข้องใจหรือความโกรธซึ่งจะทำให้เกิดพฤติกรรมความก้าวร้าว

ค. สิ่งจูงใจ ส่วนใหญ่พฤติกรรมความก้าวร้าวของบุคคลเกิดจากความคาดหวังผลตอบแทน นั่นตัวกระตุ้นคือแรงเสริมที่บุคคลคาดหวังมากกว่าการกระทำของคนอื่นเจ็บปวด

ง. การควบคุมด้วยการสอน ในกระบวนการทางด้านสังคมของการอบรมเลี้ยงดูนั้น บุคคลจะถูกฝึกให้เชื่อฟังกฎและระเบียบต่างๆ ผู้ฝึกจะให้รางวัลแก่การเชื่อฟังและลงโทษแก่การไม่เชื่อฟัง วิธีที่ลงโทษที่รุนแรงย่อมทำให้บุคคลเกิดความก้าวร้าวได้ เพราะทำให้เกิดความคับข้องใจและเห็นตัวแบบที่ก้าวร้าว ดังนั้น การเห็นคนอื่นลงโทษจะทำให้บุคคลเพิ่มความก้าวร้าวได้

จ. การควบคุมด้วยสิ่งที่เป็นมายา มายาเป็นสิ่งที่เร้าภายนอกที่เกิดจากความเชื่อที่ผิด บางครั้งความเชื่อที่ผิดทำให้บุคคลเกิดความก้าวร้าวได้

3.3.3 การเสริมแรงที่ทำให้ความก้าวร้าวคงอยู่ (reinforcement of aggression) ได้แก่ แรงเสริมซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 3 ชนิด คือ

ก. แรงเสริมจากภายนอก เมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแล้วได้รับแรงเสริมพฤติกรรมก้าวร้าว นั้นจะคงอยู่

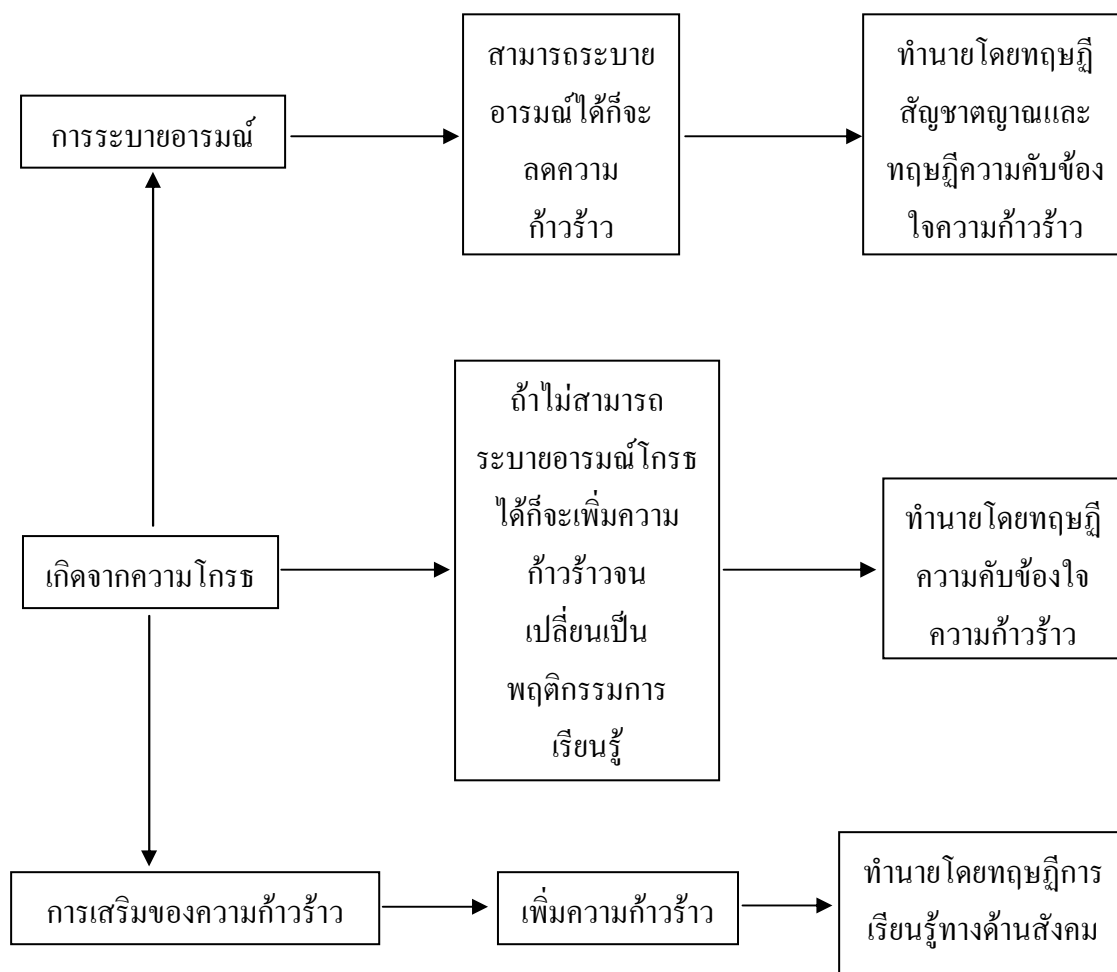
ข. แรงเสริมที่ได้รับจากการสังเกต บุคคลจะสังเกตและเลียนแบบ พฤติกรรมความก้าวร้าวของตัวแบบที่ได้รับรางวัลมากกว่าตัวแบบที่ไม่ได้รับรางวัล ฉะนั้นตัวแบบความ

ก้าวร้าวที่ได้รับรางวัลจะเป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพ แรงเสริมที่ได้จากการสังเกตจะทำหน้าที่ให้ข้อมูลและแรงจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าว

ค. แรงเสริมที่เกิดจากตัวเอง ได้แก่ การลดค่าหรือศักดิ์ศรีของผู้อื่น เช่น การพูด การนิทา หรือตำหนิผู้อื่นจะทำให้ตนเองรู้สึกมีคุณค่ามากขึ้น รู้สึกพึงพอใจและระบายความคับข้องใจได้

ความสำคัญของสังคมภายนอกที่ทำให้เกิดพฤติกรรมความก้าวร้าว ก็ยังคงมีปัจจัยภายในตัวบุคคล คือ กระบวนการทางปัญญา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาพฤติกรรมทางสังคม กล่าวคือ เมื่อนักกีฬาเห็นรูปแบบแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ รวมทั้งพฤติกรรมก้าวร้าว นักกีฬาจะใช้กระบวนการ 4 อย่างคือ ใส่ใจ จำ กระทำ และได้รับแรงเสริม (Crain, 1980 อ้างใน ประเสริฐไชย 2534) กล่าวว่า กระบวนการทั้ง 4 นี้เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสังคม คือ ทำให้นักกีฬาเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมจากการขัดเกลาทางสังคม โดยที่ไม่เหมาะสมจะทำให้เกิดความคับข้องใจ และทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวได้

จากการสำรวจความก้าวร้าว ทั้งแบบธรรมดา และในสถานการณ์การกีฬาทั้ง 2 แบบนี้ เกี่ยวข้องด้วยการระบายอารมณ์ จึงได้มีข้อทดสอบถึงทฤษฎีพื้นฐาน ความก้าวร้าวทั้ง 3 ทฤษฎี คือ ถ้าความก้าวร่วมนั้นค่อย ๆ มีขึ้น ก็จะเป็นสัญญาณ และความคับข้องใจ ในทางตรงกันข้าม ถ้าความก้าวร่วมนั้นค่อย ๆ ก่อความรุนแรงมากขึ้น ก็จะเป็นทฤษฎีการเรียนรู้ทางด้านสังคม ซึ่งเป็นข้ออธิบายที่เป็นไปได้มากที่สุดสำหรับการเกิดความก้าวร้าว (Berkowitz, 1983 อ้างใน ประเสริฐไชย, 2534) แสดงให้เห็นว่าความก้าวร่วมนั้นจะเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ ซึ่งมีส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างการระบายอารมณ์กับทฤษฎีความก้าวร้าว ดังภาพประกอบ

ภาพที่ 2 แสดงการระบายอารมณ์ (show expressing)

ที่มา: Cox (1990)

จากทฤษฎีความก้าวร้าว ความก้าวร้าวสามารถเป็นเพียงการระบายอารมณ์โกรธเพียงชั่วคราวที่สามารถลดพฤติกรรมความก้าวร้าว หรือความรู้สึกผิดได้เพียงเล็กน้อย ดังนั้นความก้าวร้าวในสถานการณ์กีฬาจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงการแสดงท่าทีที่ก้าวร้าว เพราะมีแต่จะทำให้สิ่งต่าง ๆ เลวร้ายลง หากหลีกเลี่ยงจะช่วยให้ไม่เกิดความก้าวร้าวต่อไป นักกีฬาบางทีจะรู้สึกพอใจในการกระทบกระทั่งกันบ้าง ซึ่งผลลัพธ์ของการขัดแย้งแต่ความรู้สึกก็เป็นเพียงชั่วคราวเท่านั้น

4. สาเหตุของความก้าวร้าวทางการกีฬา

สปีซาย (2541) กล่าวว่า ความก้าวร้าวในสถานการณ์ทางการกีฬา มีสาเหตุมาจากหลายประการ ดังนี้

4.1 ผู้เล่น และปัจจัยที่เกี่ยวข้อง (player - related variables)

4.1.1 การแข่งขัน (competition) เมื่อมีการแข่งขัน ความก้าวร้าวย่อมเกิดขึ้นเอง เพราะว่าคู่ต่อสู้ และความพยายามของคู่ต่อสู้ ซึ่งเป็นอุปสรรคทางผู้ชัยชนะของตน หรือทีมของตนจนเกิดความคับข้องใจ และเป็นแรงกดดันที่ต้องใช้ความพยายามมากขึ้นที่จะทำให้ตัวนักกีฬา หรือทีมประสบความสำเร็จ ดังนั้น การแข่งขันจึงเป็นสาเหตุหนึ่งของความก้าวร้าว

4.1.2 ความตื่นเต้น และแรงกระตุ้น (excitement and arousal) ความตื่นเต้น และแรงกระตุ้น ไม่จำเป็นว่าจะก่อให้เกิดความก้าวร้าวเสมอไป แต่ความก้าวร้าวแบบที่เป็นเครื่องมือไปคู่เป้าหมาย เป็นความก้าวร้าวที่มีแรงกระตุ้นจากการแข่งขัน ที่จะก่อให้เกิดความก้าวร้าวได้ เพราะความตั้งใจ ความตื่นเต้นที่ได้รับการกระตุ้น เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายหรือประสบความสำเร็จก่อให้เกิดความมุ่งมั่น และความก้าวร้าวได้

4.1.3 การประมวลความคิด และความรู้สึก (cognitive and affective factors) เมื่อนักกีฬาเกิดความคับข้องใจ และมีแรงกระตุ้นสูง แน่ใจว่านักกีฬาจะต้องมีความกล้ามากขึ้นในขณะเดียวกัน ความรู้สึกที่ความก้าวร้าวเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็ยับยั้งได้ หรือเก็บความก้าวร้าวไว้ จากนั้นจะรอผลจากความก้าวร้าวที่ผู้กระทำได้กระทำพฤติกรรมก้าวร้าว นั้น ว่าเป็นไปได้หรือไม่อย่างไร รวมทั้งพิจารณาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เช่น ขนาดร่างกายของคู่ต่อสู้ซึ่งถ้ามีขนาดใหญ่กว่า พฤติกรรมความก้าวร้าว นั้นอาจจะถูกเก็บเอาไว้ไม่แสดงออกมา หรือถ้าผลที่เกิดจากความ

ก้าวร้าว นั้น คือ การถูกลงโทษหรือการให้ออกจากทีม นอกจากนี้ความตั้งใจของคู่ต่อสู้ก็นำมาถูกประเมินด้วยเช่นกัน โดยพิจารณาจากสาเหตุต่อไปนี้

ก. ความตั้งใจของฝ่ายตรงข้าม (intent of the opponent) เมื่อฝ่ายตรงข้ามหรือคู่ต่อสู้แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว โดยตั้งใจที่จะให้ฝ่ายตรงข้ามได้รับบาดเจ็บ ตัวนักกีฬาที่ถูกกระทำต้องที่จะทวงคืน ตอบกลับ หรือก้าวร้าวตอบมากขึ้น เพื่อที่จะได้ความรู้สึกว่าเสมอกันในใจ หรือตามแนวคิด

ข. ความรู้สึกละอายแกล้งใจ (guilt) หลังจากที่ได้แสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวลงไปแล้วนักกีฬาส່วนใหญ่จะรู้สึกผิดในระดับที่แตกต่างกัน แม้จะยอมรับความรุนแรงว่าอาจจะเกิดขึ้นได้ในทุกชนิดกีฬา แต่นักกีฬาหลายคนอาจมีความรู้สึกที่พฤติกรรมเหล่านั้นเป็นเรื่องที่น่าอาย เสียความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ต่อโค้ช เพื่อนร่วมทีม หรือแม้แต่กองเชียร์ จะทำให้นักกีฬานั้น มองกลับกัน การก้าวร้าวรุนแรงนั้น ถูกหรือผิด ดังนั้นทัศนคติและการกระทำของโค้ช จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะลดหรือหยุดความก้าวร้าว หรือเพิ่มความก้าวร้าวให้นักกีฬาคนใดคนหนึ่ง หรือแม้แต่ทัศนคติที่มีต่อความรุนแรงในการแข่งขันครั้งนั้น หรือต่อไปในอนาคต

4.1.4 ระดับสมรรถภาพ และความสามารถในการเล่นกีฬา (performance level) จากการศึกษาพบว่า ระดับสมรรถภาพ และแนวโน้มที่เกิดความก้าวร้าวมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ส่วนใหญ่นักกีฬา ที่มีระดับสมรรถภาพทางกายสูง จะมีพฤติกรรมตั้งใจก้าวร้าวต่ำ แม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่จะก่อให้เกิดความรุนแรงก็ตาม แต่เนื่องจากการที่มีสมรรถภาพที่ดี อาจทำให้ดูเหมือนว่านักกีฬางานประเภทนี้มีพฤติกรรมก้าวร้าว หรือรุนแรงได้ อีกสาเหตุที่สำคัญที่ก่อให้เกิดความก้าวร้าวได้ คือ การประเมินเหตุการณ์ และส่งเสริมจากเพื่อนร่วมทีม และโค้ชที่จะทำให้นักกีฬามีความก้าวร้าวเพิ่มขึ้น โค้ช และผู้ฝึกสอนหลายคนเชื่อว่า ความสามารถของนักกีฬาจะดีขึ้น เมื่อมีความก้าวร้าวสูง

4.2 เกมที่แข่งขัน และปัจจัยที่เกี่ยวข้อง (game – related variables)

4.2.1 ผลที่เป็นนามธรรม (objective outcome) จากการศึกษาพบว่า ทีมที่ทำฟาล์วมากกว่าทีมชนะ ซึ่งน่าจะเป็นจริง ถ้าพิจารณาถึงความสับสน ตื่นเต้น เมื่อคะแนนเป็นรอง หรือแพ้ ก็จะมุ่งแต่ความเป็นรอง และเร่งพยายามที่จะเอาชนะให้ได้

4.2.2 แข่งในสนามตัวเองหรือแข่งสนามคู่ต่อสู้ (home versus away) ทีมเหย้า และทีมเยือน พบว่าทีมเยือนมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดกติกามากกว่าทีมเจ้าบ้าน สาเหตุที่เกี่ยวข้องอาจจะรวมถึงการเอาใจเจ้าบ้าน จากกรรมการผู้ตัดสิน และแรงกดดันจากกองเชียร์จากเจ้าถิ่น มักจะมีผลต่อการเล่นของทีมเยือน

4.2.3 จุดตัดสิน (point spread) เมื่อคะแนนใกล้เคียงกันในเวลาที่ย้ำกติก่อนหมดเวลาการแข่งขัน นักกีฬามีความตั้งใจที่จะให้ก้าวร้าวน้อยลง เพราะทราบว่าการฟาล์วแต่ละครั้ง จะมีผลต่อคะแนนอย่างมาก แต่ความจริงอาจทำให้เกิดการฟาล์วมากขึ้นแต่ ถ้าคะแนนห่างกันมาก เปอร์เซนต์ในการตั้งใจฟาล์วก็มากขึ้น แต่การกระทำฟาล์วจริงน้อยกว่า เพราะมีแรงกดดันน้อยกว่า

4.2.4 ตำแหน่งทีม (team standing) ทีมหรือนักกีฬาที่อันดับต่ำจะมีความก้าวร้าวต่ำกว่าทีมหรือนักกีฬาที่มีอันดับสูงกว่า และถ้าทั้งสองทีมแข่งขันระดับเดียวกันจำนวนฟาล์วจะมีมากกว่าทีมระดับกลางสองทีมแข่งขันกัน

4.2.5 ระยะเวลาของการแข่งขัน (periods of play) (Ruesell and Drewery, 1976 อ้างใน ประเสริฐไชย, 2534) กล่าวว่า จำนวนครั้ง และความถี่การฟาล์วจะเพิ่มขึ้นตามระยะเวลาที่เกมการแข่งขันดำเนินไป และพฤติกรรมก้าวร้าวจะเกิดขึ้นในช่วงกลางของการแข่งขันสำหรับทีมแพ้ แต่ทีมที่ชนะพฤติกรรมที่ก้าวร้าวจะเกิดขึ้นช่วงปลายของการแข่งขัน

4.3 ผู้ชม และผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ (audience effect)

ผู้ชมจะเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ก่อให้เกิดความก้าวร้าวและเหตุการณ์รุนแรงในการกีฬาได้ โดยพิจารณาจากลักษณะของผู้ชมที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬา ดังนี้

4.3.1 ผู้ชมแบบร่วมกิจกรรม (interactive audiences) หมายถึง ผู้ชมที่ร่วมใจไปกับการเล่นของนักกีฬา ผลการเล่นของนักกีฬา และการแข่งขันกีฬานั้น ๆ โดยคำพูด หรือพฤติกรรม และอารมณ์ร่วมกับนักกีฬา

4.3.2 ผู้ชมที่ไม่ร่วมกิจกรรม (non interactive audiences) หมายถึง ผู้ชมที่ไม่ร่วมมีปฏิกริยากับนักกีฬาเป็นแต่เพียงผู้ชมเท่านั้น

4.4 โค้ช และผู้ฝึกสอน (coaches effect)

จากการศึกษาพบว่า โค้ช และผู้ฝึกสอนจะหาวิธีการต่าง ๆ มาใช้เพื่อให้เกิดแรงจูงใจทั้งส่วนบุคคล และแรงจูงใจสำหรับทีม เพื่อจะให้เกิดผลการศึกษาที่ดีมีประสิทธิภาพ จึงทำให้เกิดแรงกระตุ้น และถูกกระตุ้นในทางที่ผิด และความคุมไม่ได้ ดังนั้นความมุ่งมั่น ความตั้งใจที่จะเล่น เพื่อชัยชนะกลายเป็นความก้าวร้าว แม้แต่การใช้คำพูด ปลุกใจให้ต่อสู้ บางครั้งการปลุกใจนี้ก็เกินไปในทางที่ผิดๆ ก่อให้เกิดความรุนแรง สร้างความรู้สึกเป็นศัตรูกับคู่ต่อสู้อันเป็นเหตุให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงขึ้นกับนักกีฬาและการกีฬาได้เช่นกัน

5. วิธีการลดความก้าวร้าวทางการกีฬา

พฤติกรรมก้าวร้าวในการเล่นกีฬาสามารถควบคุมหรือจำกัดให้น้อยลง ถ้าผู้ควบคุมต้องการกระทำ ที่น่าเสียใจก็คือ คนส่วนใหญ่ที่มีอิทธิพลต่อความรุนแรงที่เกิดขึ้น มักจะไม่ช่วยกันลดความรุนแรงต่อความรุนแรง เพราะความรุนแรงจะทำให้กีฬาเป็นที่น่าสนใจของคนดูมากยิ่งขึ้น ทักษะอันนี้ได้ดำเนินต่อ เนื่องมาเป็นปัญหาที่ยากต่อการแก้ไข และถ้าปล่อยไว้ให้เป็นเช่นนี้จะทำให้การสนับสนุนทางด้านการความสามารถทางทักษะลดลง และเพิ่มความรุนแรงมากขึ้น ดังนั้นควรหยุดหรือลดความก้าวร้าวลง ซึ่งมีวิธีการดังต่อไปนี้ สืบสาย (2541)

5.1 นักกีฬาดีเด่น หรือเป็นที่ยอมรับของสังคมต้องนำเสนอให้เป็นตัวอย่างควรเป็นนักกีฬามีพฤติกรรมที่มีพฤติกรรมดี คุณลักษณะนักกีฬาของที่ดีควรปลูกฝังให้นักกีฬา คือ ควบคุมตนเอง และการมีพฤติกรรมที่ดีเช่นเดียวกันกับการเล่นที่ดีด้วย

5.2 นักกีฬาที่ใช้ความรุนแรง ควรได้รับการลงโทษที่รุนแรง นักกีฬาควรถูกปลูกฝังว่าความรุนแรงเป็นพฤติกรรมที่ไม่ดี ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม และไม่ควรมานำปฏิบัติ นอกจากนี้ควรสนับสนุนให้นักกีฬาควบคุมอารมณ์ และการให้แรงเสริมบวกในการควบคุมตนเอง ในสถานการณ์วิกฤต

5.3 โค้ช และผู้ฝึกสอนควรมีข้อปฏิบัติ เพื่อลงโทษนักกีฬาที่มีพฤติกรรมรุนแรง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับ ควรรลด หรือจำกัดปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการใช้ความรุนแรงในการเล่น

5.4 กำจัดสิ่งเร้าภายนอกที่มากระตุ้นให้เกิดความรุนแรงออกไป เช่น นักกีฬบางคน ผู้ฝึกสอน กรรมการ และแฟนกีฬาต่างมีส่วนทำให้เกิดความรุนแรง ควรกำหนดบทลงโทษ กรรมการผู้ตัดสิน โค้ชหรือกองเชียร์ที่มีส่วนในความรุนแรงของนักกีฬา

5.5 ผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินควรเข้าร่วมการอบรมเกี่ยวกับวิธีการลดความรุนแรง ตลอดจนการอบรมเกี่ยวกับกติกาให้มีความสามารถตัดสินอย่างยุติธรรม ซึ่งเป็นวิธีการที่จะช่วยลดสาเหตุความก้าวร้าวได้

5.6 การควบคุมอารมณ์ในการระงับความรุนแรงต้องมีการฝึกฝน ในการฝึกซ้อมกีฬาควรมีการฝึกสมรรถภาพทางจิตใจควบคู่กับการพัฒนาความสามารถทางการกีฬาในการควบคุมตนเอง การสร้างระเบียบวินัยทางจิตใจ เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่คับขัน โดยการทำการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ การสร้างจินตภาพ หรืออื่นๆ เป็นต้น

6. การสร้างลักษณะจิตใจให้สัมพันธ์กับความก้าวร้าวในสถานการณ์กีฬา

6.1 การปลุกใจหรือเร้าใจ (arousal)

การปลุกใจ หรือเร้าใจ เป็นการกระตุ้นในเรื่องจิตใจ ถือว่าเป็นเครื่องแสดงที่จะทำให้เกิดความก้าวร้าวแบบโกรธแค้นมากขึ้น บุคคลที่ถูกกระตุ้นนั้นไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใดก็ตาม เช่น ความผิดหวัง เมื่อกระตุ้นให้มีความก้าวร้าว ก็จะทำให้เขาตอบสนองความก้าวร้าวออกมา (Russell, 1981 อ้าง ในประเสริฐไชย, 2534) จากการศึกษากีฬาฮอกกี้น้ำแข็งได้ 2 กรณี เกมแรกจะมีความรุนแรง ซึ่งมีการคาดโทษไว้ถึง 142 ครั้ง ส่วนเกมที่สองนั้นจะเล่นดี และไม่มี ความรุนแรงแต่พบว่าการคาดโทษไว้ 46 ครั้ง ได้มีการทำการตรวจสอบอารมณ์ของผู้ที่สู้มา และสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เพื่อวัดความก้าวร้าว และการกระตุ้นก่อนที่จะมีการแข่งขันในแต่ละครั้ง ผลลัพธ์ที่ได้แสดงให้เห็นว่า การปลุกใจ หรือเร้าใจจะช่วยเพิ่มความก้าวร้าวในสถานการณ์กีฬามากขึ้น

Cox (1990) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความก้าวร้าวในสถานการณ์กีฬา กับการปลุกใจหรือเร้าใจ พบว่า คนที่ได้รับการปลุกใจหรือเร้าใจให้เกิดความโกรธ ตกลใจ ก็จะมีผลทำให้เกิดความก้าวร้าว โดยเฉพาะกีฬาที่มีการปะทะมากขึ้น และจะมีความรุนแรงมากขึ้น เช่น บาสเกตบอล ฟุตบอล และฮอกกี้น้ำแข็ง มวยสากล เป็นต้น

6.2 ความประพฤติอย่างมีเหตุผล (reasonability behavior)

นักกีฬาจะมีการจดจำพฤติกรรมที่เห็นได้ดี ถ้าเขาผ่านสถานการณ์ของพฤติกรรมที่มีเหตุผลมาได้ เขาก็จะเป็นผู้ครอบครองพฤติกรรมที่มีเหตุผลนั้นไว้ และเมื่อมีความขัดแย้งเกิดขึ้น ก็สามารถแก้ไขโดยใช้ความคิดที่มีเหตุผลเข้ามาช่วย เนื่องจากความก้าวร้าวของมนุษย์นั้นดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ไร้คุณธรรม ดังนั้น จึงมีการอธิบายให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างระดับของความเป็นคุณธรรม และความก้าวร้าว โดยได้สังเกตความมีคุณธรรมของผู้เล่นบาสเกตบอล ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ตรงกันข้าม กับความก้าวร้าว ซึ่งจากผลการวิจัยเรื่องความก้าวร้าว และความมีคุณธรรม ได้สรุปว่า กีฬาชนิดปะทะกันบ้าง ที่อาจจะทำให้การพัฒนา การมีคุณธรรมของบุคคลซาลง ทั้งนี้เพราะว่ามันเป็นกีฬาที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับพฤติกรรมความก้าวร้าว การมีคุณธรรมอย่างสูงสุดนั้น เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับในชีวิตประจำวัน ซึ่งบางทีอาจจะถูกพักไว้ชั่วคราว เมื่อมีการแข่งขันกีฬา ถ้าความก้าวร้าวเป็นสิ่งที่ไม่มีคุณธรรมในชีวิต ดังนั้นก็หมายความว่า ก็จะไม่มีคุณธรรมในสังเวียนของการเล่นกีฬาด้วยเช่นกัน

6.3 ความรู้สึกผิด (guilt)

โดยทั่วไปนักจิตวิทยา เชื่อว่าความก้าวร้าว นั้น มีผลทำให้เกิดความรู้สึกผิด โดยเฉพาะความก้าวร้าวในเรื่องการเป็นศัตรูกัน ซึ่งก็ได้คาดหวังไว้ว่าความรู้สึกผิดนี้จะป็นสาเหตุให้ความก้าวร้าวที่จะเกิดต่อไปนั้นลดลง ความก้าวร้าวที่ลดลงชั่วคราวที่เกิดจากความรู้สึกผิดนี้ก็ไม่ได้แสดงอย่างชัดเจน เช่นเดียวกับการระบายอารมณ์โกรธ นักกีฬาจะมีประสบการณ์ความรู้สึกผิดอย่างแท้จริง เมื่อมีการปะทะกันอย่างรุนแรง จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 122 คน เกี่ยวกับความรู้สึกผิดเกี่ยวกับความก้าวร้าวในกีฬาปะทะ เช่น บาสเกตบอล และกีฬาไม่ปะทะ เช่น ขว้างจักร พบว่าในกลุ่มกีฬาไม่ปะทะ จะมีระดับความรู้สึกผิดสูงมาก ส่วนความก้าวร้าวในกีฬาปะทะ นั้นไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกผิดในระดับสูง ซึ่งได้สรุปว่านักกีฬาจะรับรู้ถึงความรุนแรงในการเล่นกีฬาซึ่งไม่ใช่

เป็นสิ่งที่เป็เหตุผล แต่บางครั้งยังเป็นสิ่งคาดหวังไว้ว่าความรู้สึกผิคนั้นบางทีอาจเกิดขึ้นได้จาก ความก้าวร้าว หรือไม่เกิดถ้านักกีฬารับรู้ว่ “สิ่งนั้นเป็นส่วนหนึ่งของเกมกีฬา”

7. บุคลิกภาพกับการกีฬา

บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะต่าง ๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็นอุปนิสัย พฤติกรรม และความคิด ของแต่ละคน โดยเฉพาะมักแสดงออกมาทางการรับรู้ และการตอบสนอง เช่น ความก้าวร้าว ความ อดคิ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความนับถือตนเอง ความร่าเริง เป็นต้น พฤติกรรมเหล่านี้จะช่วยให้ เข้าใจบุคลิกภาพของผู้อื่นได้มากขึ้น และสามารถทำนายได้ว่า ถ้าเขาอยู่ในสภาพการณ์ทำนองนั้น ในขณะนั้น เขาจะพฤติกรรมอย่างไร เช่น นักกีฬากำลังที่จะพ่ายแพ้คนหนึ่งอาจจะก้าวร้าวมากยิ่งขึ้น เพื่อเอาชนะ ในขณะที่อีกคนหนึ่งอาจจะหมดกำลังใจ และแข่งขันเพื่อให้จบเกมเร็วขึ้นเท่านั้น นักจิตวิทยาจึงต้องการทราบความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพของนักกีฬาและผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา ประเภททีมและบุคคล นักกีฬาขณะเลืกับนักกีฬาทั่วไป เป็นต้น

7.1 บุคลิกภาพของนักกีฬากับผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา

นักกีฬา (athlete) คือ ผู้เล่นกีฬาที่เป็นตัวแทนของสถาบัน หรือเป็นนักกีฬาที่ได้รับการ คัดเลือกให้ลงแข่งขัน

ผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬา (non- athlete) คือ ผู้ที่ไม่เคยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา ไม่ว่าจะเป็นกีฬา ประเภทใด หรือทีมใดก็ตาม ผู้ที่เป็นนักกีฬากับผู้ที่ไม่ใช่ นักกีฬามีลักษณะบุคลิกภาพที่ตรงกันข้าม ดังนี้

นักกีฬา	บุคคลที่ไม่ใช่ นักกีฬา
1. ชอบเข้าสังคมและเชื่อมั่นในตนเอง	1. ไม่ชอบเข้าสังคมและไม่กล้าตัดสินใจ
2. ก้าวร้าว อดทนและชอบเป็นผู้นำ	2. อ่อนน้อมถ่อมตน ชอบเป็นผู้ตาม
3. มีความสามารถในการปรับตัวสูงมาก	3. ปรับตัวยาก เก็บตัวต้องการสถานภาพทางสังคม เช่น เกียรติยศ หรือตำแหน่ง
4. เป็นคู่แข่งที่เข้มแข็ง	4. กำลังใจมีน้อย

5. ควบคุมได้ยาก	5. ควบคุมได้ง่าย
6. ชักงาย	6. ชักง่าย
7. ร่างกายมีทนต่อความเจ็บปวดสูง	7. กลัวเจ็บ
8. ขึ้นชมลักษณะที่เข้มแข็ง	8. ขึ้นชมลักษณะที่นุ่มนวล อ่อนโยน

7.2 บุคลิกภาพของนักกีฬาประเภททีมและบุคคล

7.2.1 ความแตกต่างระหว่างนักกีฬาประเภททีม และบุคคล ผลการวิจัยของนักกีฬาประเภททีม ได้แก่ บาสเกตบอล ฟุตบอล และเบสบอล นักกีฬาประเภทบุคคล ได้แก่ มวยปล้ำ ว่ายน้ำ เทนนิส กอล์ฟ พบว่านักกีฬาประเภททีม และบุคคลมีความแตกต่างกันโดยสรุป ดังนี้

ทีม (ชาย)	บุคคล (ชาย)	ทีม (หญิง)	บุคคล (หญิง)
- มีระเบียบวินัย	- ไม่ค่อยมีระเบียบวินัย	- ไม่ชอบแสดงออก	- ชอบแสดงออก
- ผูกพันต่อกลุ่ม	- เป็นอิสระ	- ไม่ชอบเสี่ยง	- ชอบเสี่ยง
- ชอบช่วยเหลือผู้อื่น	- ชอบโอ้อวด	- ความรู้สึกในการรับรู้	- ความรู้สึกไว
- โอ้อวด	- ก้าวร้าว	- เปิดเผย	- เก็บตัว
- อ่อนนุ่มถ่อมตน	- สัมฤทธิ์ผลใน	- ควบคุมอารมณ์	- อารมณ์รุนแรง และควบคุมตนเองไม่ได้
- มีกำลังใจ	- การแข่งขันสูง	- ตนเองได้	- เป็นตัวของตัวเอง
- อดทน		- ฟังความคิดเห็นผู้อื่น	
- ฟังความคิดเห็นผู้อื่น			

7.2.2 ความคล้ายคลึงกันระหว่างนักกีฬาประเภททีมและบุคคล ผลการวิจัยพบว่านักกีฬาประเภททีมมีบุคลิกภาพบางอย่างที่คล้ายคลึงกับประเภทบุคคล ได้แก่

ก. ความก้าวร้าวในการแข่งขัน พบในกลุ่มนักกีฬามวยปล้ำ และรักบี้ฟุตบอล

ข. ความตื่นเต้นในขณะแข่งขัน พบในกลุ่มนักกีฬารักบี้ฟุตบอล มวยปล้ำ และว่ายน้ำ

ค. การเสียกำลังใจได้ง่าย พบในกลุ่มนักกีฬาบาสเกตบอล

7.3 บุคลิกภาพของนักกีฬาระดับเลิศ และนักกีฬาทั่วไป

นักกีฬาที่มีความสามารถมากกว่านักกีฬาทั่วไป และได้รับชัยชนะในการแข่งขัน เรียกว่า นักกีฬาระดับเลิศ นักจิตวิทยา เชื่อว่านักกีฬาระดับเลิศมีบุคลิกภาพแตกต่างจากนักกีฬาทั่วไป เช่น สมรรถภาพทางกาย ความสามารถ และความถนัดอยู่ในระดับสูงกว่า จากผลการวิจัยพบว่า ความแตกต่างมีดังนี้

นักกีฬาระดับเลิศ

1. มีความก้าวร้าว
2. ควบคุมอารมณ์ไม่ได้
3. กังวลใจมาก
4. มั่นใจในตนเองมาก
5. มีระดับความทะเยอทะยานสูงมาก
6. มีความต้องการชัยชนะมาก

นักกีฬาระดับทั่วไป

1. ความก้าวร่วมน้อยกว่า
2. ควบคุมอารมณ์ได้
3. กังวลใจน้อยกว่า
4. ความเชื่อมั่นในตนเองน้อยกว่า
5. มีระดับความทะเยอทะยานสูงน้อยกว่า
6. กำลังใจในการเอาชนะน้อยกว่า

อย่างไรก็ตามในกลุ่มของนักกีฬาระดับเลิศ ก็ต้องแยกระหว่างผู้ชนะเลิศประเภททีม และประเภทบุคคลด้วย เพราะบุคลิกภาพของผู้ชนะทั้ง 2 ประเภทย่อมมีความแตกต่างกันอีก เช่น ผู้ชนะเลิศประเภทบุคคลจะมีความอ่อนน้อม ชอบแสดงออก มีระเบียบวินัย มีความอดทน มีกำลังใจ และมีสัมฤทธิ์ผลมากกว่าประเภททีม

8. การสร้างแบบวัดทางจิตวิทยา

สมพร (2545) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนในการสร้างแบบวัดทางจิตวิทยาไว้ ดังนี้

1. ศึกษาความหมาย และลักษณะพฤติกรรมจากทฤษฎี และงานวิจัยต่าง ๆ ให้ชัดเจน ว่ามีองค์ประกอบด้านใดบ้าง
2. ศึกษาความหมายออกมาเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้
3. ศึกษาสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการสร้างแบบวัดเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง
4. ศึกษารูปแบบของแบบวัดที่จะใช้ในการสร้าง เช่น แบบมาตราประมาณค่า หรือมาตรจัดอันดับ
5. การสร้างข้อคำถาม มีหลักการพื้นฐานอยู่ 16 ประการ ดังต่อไปนี้
 - 5.1 ข้อคำถาม และคำตอบที่จะให้ผู้ตอบแบบวัดเลือกตอบ ต้องมีความหมายชัดเจน และมีใจความสั้น ๆ
 - 5.2 ถ้อยคำที่ใช้ในข้อคำถามจะต้องเป็นถ้อยคำที่ไม่กำกวม
 - 5.3 ควรหลีกเลี่ยงการเรียงเรียงประโยคที่ซับซ้อน
 - 5.4 ข้อคำถามบางข้อต้องมีคำอธิบายประกอบ เพื่อให้ผู้ตอบแบบวัดมีแนวทางที่จะพิจารณาตัดสินใจในการเลือกตอบ
 - 5.5 ตัดคำฟุ่มเฟือยหรือไม่จำเป็นทิ้ง

5.6 จะต้องไม่สร้างข้อคำถามที่เป็นการนำไปให้ผู้ตอบแบบวัดตอบตามแนวความคิดใด
ความคิดหนึ่ง

5.7 ข้อคำถามที่กำหนดไว้ให้ผู้ตอบแบบวัดเลือกตอบต้องเป็นที่เข้าใจง่าย

5.8 ใจความของข้อคำถามจะต้องทำให้ผู้ตอบแบบวัดรู้สึกว่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์
หรือข้อเท็จจริงที่จะถาม

5.9 หลีกเลี่ยงการถามความคิดเห็น เว้นแต่ในกรณีที่ต้องการจะได้เพียงความเห็น
โดยเฉพาะ

5.10 หลีกเลี่ยงการสร้างข้อคำถามที่สามารถตอบได้หลาย ๆ แนวทาง

5.11 เลือกคำถามที่จะไม่ทำให้ผู้ตอบเกิดความลำบากใจหรือรู้สึกอึดอัดใจ
ที่จะตอบ

5.12 หลีกเลี่ยงข้อคำถามที่จะทำให้ผู้ตอบแบบวัดไม่สนใจเป็นอย่างมาก

5.13 ในการตอบแบบวัดพยายามไม่ให้เกิดความลำบากกับผู้ตอบแบบวัด

5.14 ตั้งข้อคำถามที่ไม่ทำให้ผู้ตอบแบบวัดต้องใช้ความคิดมากเกินไปในการตอบ
แบบวัด

5.15 หลีกเลี่ยงคำที่เป็นนามธรรม เช่น รวย ฉลาด เป็นต้น (สุชีรา, 2546)

6. พิจารณาแก้ไขภาษาให้ง่ายแก่การเข้าใจของผู้ตอบแบบวัด

7. นำแบบวัดที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้ กับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่จะทำ
การวัด

8. ทำการวิเคราะห์ และหาคุณภาพของแบบวัดที่สร้างขึ้น สันทัด (2545)

8.1 ความเที่ยงตรง (validity)

8.2 ความเชื่อมั่น (reliability)

8.3 อำนาจจำแนก (discrimination index)

9. จัดทำแบบวัดมาตรฐาน ที่ประกอบด้วยคำชี้แจงของแบบวัด และการแปลความหมายของคะแนนในแบบวัด

9. การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด

การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดนั้น เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่ต้องทำหลังจากการสร้างเครื่องมือ เพื่อเป็นการตรวจสอบว่า เครื่องมือที่สร้างขึ้นนั้นมีคุณภาพอยู่ในระดับใด พิชิต (2547) กล่าวถึง รายละเอียดของการหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

9.1 ความเที่ยงตรง (validity)

ความเที่ยงตรง หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือในการวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้ หรือวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย หรือการศึกษา คะแนนที่ได้จากเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงสูงสามารถบอกสภาพที่แท้จริงได้ถูกต้อง แม่นยำ

การพิจารณาความหมายในลักษณะที่ใช้ประโยชน์ได้ 3 ประการ คือ (Kerlinger, 1986 อ้างในประเสริฐไชย, 2534)

1. ความตรงที่สามารถสร้างความสัมพันธ์เชิงปฏิบัติการกับตัวแปรเฉพาะได้ หมายถึง ความว่า ผลของการวัดของเครื่องมือรวบรวมข้อมูลนั้น สามารถใช้คาดคะเนได้ว่า จะมีการแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งตามต้องการ

2. ความตรงที่มีลักษณะที่เป็นตัวแทนสาระสำคัญ ที่มีอยู่ในโลกของเรื่องนั้น ๆ คือ สาระสำคัญของเครื่องมือรวบรวมข้อมูล ที่สร้างไว้วัดได้ตรงกับสาระสำคัญของสิ่งที่ตั้งเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้

3. ความตรงที่วัดค่าของคุณสมบัติ พฤติกรรมของบุคคลได้กล่าวคือ ผลของการรวบรวม ข้อมูลที่วัดได้จะแสดงลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งที่เป็นคุณสมบัติทางจิตวิทยาของบุคคล นั้น ๆ ได้ซึ่งความตรงของเครื่องมือสามารถจำแนกได้ ดังนี้

9.1.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) หมายถึง ข้อคำถาม หรือข้อความแต่ละข้อ และรวมทุกข้อเป็นเครื่องมือทั้งชุดถามได้ตรง และครอบคลุม เนื้อหาตามที่ต้องการให้วัดหรือไม่ เนื้อหาที่ถามทั้งหมดเป็นตัวแทนของเนื้อหาทั้งหมดที่ต้องการให้ถามหรือไม่ ถ้าเครื่องมือรวบรวมข้อมูลแบบใดถาม ได้ครบถ้วน ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการ ให้ถามเนื้อหาที่ถามเป็นตัวแทนของเนื้อหาทั้งหมดที่ต้องการให้ถาม เครื่องมือรวบรวมข้อมูลแบบนั้น มีความตรงตามเนื้อหาแล้ว การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือรวบรวมข้อมูล จะกระทำด้วยการวิเคราะห์เชิงเหตุผล อาศัยดุลยพินิจทางวิชาการของผู้เชี่ยวชาญทางเนื้อหาเป็นเกณฑ์ ซึ่งถ้าเป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูลที่วัดความรู้ หรือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ การพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ จะอาศัยตารางวิเคราะห์หลักสูตร ซึ่งจะจำแนก 2 ทางตามเนื้อหา และพฤติกรรมที่ต้องการวัด ซึ่งโดยทั่วไปเนื้อหา และพฤติกรรมที่ต้องการวัดผลสัมฤทธิ์นั้นจะมีแน่นอน ปรากฏตามหลักสูตรทางตำราคู่มือการสอน และวัตถุประสงค์รายวิชา แต่ถ้าเป็นเครื่องมือที่มีใช้วัดผลสัมฤทธิ์ เช่น แบบวัดเจตคติแบบวัดบุคลิกภาพ เนื้อหาที่วัดไม่แน่นอน การตรวจสอบจึงต้องทำตารางโครงสร้างของสิ่งที่ต้องการวัด ให้นิยามความหมายกำหนดขอบเขต และองค์ประกอบของเนื้อหาให้ชัดเจน โดยยึดกรอบแนวคิดใดแนวคิดหนึ่งที่เชื่อถือได้เป็นเกณฑ์ จากนั้นก็ตรวจสอบดูว่าข้อคำถาม หรือข้อความแต่ละข้อถามได้ตรง ครอบคลุม ครบถ้วน และเป็นตัวแทนตามแนวคิดที่นำมาเป็นกรอบของการวิจัยเรื่องนั้นหรือไม่ ถ้าครบถ้วนก็ถือว่า เครื่องมือรวบรวมข้อมูลแบบนั้นมีความตรงตามเนื้อหา

9.1.2 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างทฤษฎี (construct validity) หมายถึง ความสามารถของเครื่องมือที่สามารถวัดพฤติกรรม หรือคุณลักษณะ (trait) ได้ตรงตามทฤษฎีความตรงเชิงโครงสร้าง จะใช้พิจารณาเครื่องมือที่ใช้วัด ในสิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น สติปัญญา บุคลิกภาพ เป็นต้น ดังนั้นจึงได้มีการกำหนดวิธีการตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง ไว้ดังนี้

ก. การวิเคราะห์องค์ประกอบ (factor analysis) เป็นการวิเคราะห์ข้อคำถามแต่ละข้อ เพื่อจัดกลุ่มลักษณะร่วมของข้อคำถามว่า วัดองค์ประกอบใดบ้าง ลักษณะที่วัดตรงตามทฤษฎีหรือไม่ โดยการหาค่าสหสัมพันธ์ภายใน (Intercorrelation) ของข้อคำถาม

ข. การหาความสัมพันธ์กับเครื่องมือที่มีโครงสร้างเหมือนกัน เป็นการนำเอาเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปหาความสัมพันธ์กับเครื่องมือ ที่ทราบว่า มีความตรงเชิงโครงสร้างที่วัดคุณลักษณะเดียวกันซึ่งหาคุณภาพไว้แล้ว โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation coefficient) ระหว่างคะแนน 2 ชุด

ค. การตรวจสอบในเชิงเหตุผล เป็นการนำเอาเครื่องมือที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบว่า ข้อคำถามสามารถวัดได้ตรง หรือสอดคล้องกับแนวความคิด หรือทฤษฎีที่อ้างหรือไม่ วิธีการตรวจสอบจะใช้วิธีการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item objective congruence: IOC)

9.2 ความเชื่อมั่น (reliability)

ความเชื่อมั่นที่เกี่ยวกับเครื่องมือรวบรวมข้อมูลทางจิตวิทยาและการศึกษา มีความเกี่ยวข้องกับความเชื่อมั่นและความคลาดเคลื่อนได้ 3 ลักษณะดังนี้ (Kerlinger, 1986 อ้างใน ประเสริฐไชย, 2534)

1. ความเชื่อมั่นที่เกี่ยวข้องว่า เครื่องมือนั้นใช้วัดแล้ววัดอีกได้ผลเหมือนเดิม
2. ความเชื่อมั่นที่เกี่ยวข้องว่า เครื่องมือนั้นวัดได้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของสิ่งที่ต้องการวัดตามความหมายนั้นตรงกับความต้องการ
3. ความเชื่อมั่นที่เกี่ยวข้องว่า เป็นความคลาดเคลื่อนในการวัดของเครื่องมือวัด หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือ ที่แสดงความคงที่ของผลในการวัดไม่ว่าจะวัดกี่ครั้งกับกลุ่มเดิม การหาคุณภาพเครื่องมือด้านความเชื่อมั่น มีวิธีการดังนี้

9.2.1 วิธีการหาด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient) ของ Cronbach's วิธีนี้เป็นการหาความเชื่อมั่นแบบความสอดคล้องภายในเหมือนกับ วิธีของ Kuder-Richardson แต่จะใช้ได้กับเครื่องมือที่เป็นแบบอันดับหรือมาตราส่วนประมาณค่า มีสูตรในการคำนวณดังนี้

$$\text{สูตร } \alpha = \frac{k}{k-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

α = ค่าความเที่ยงของเครื่องมือ
 k = จำนวนข้อของเครื่องมือ
 s_i^2 = ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
 s_t^2 = ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

9.2.2 การแปลความหมายของความเชื่อมั่น

ค่าความเชื่อมั่นที่ประมาณได้ตามวิธีดังกล่าว เป็นสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น ซึ่งมีความหมายคล้ายกับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ กล่าวคือ เมื่อเอาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กำลังสอง (r_{xy}) และคูณด้วย 100 ทำเป็นร้อยละจะกลายเป็นค่าสัมประสิทธิ์ของความแปรผันร่วม ซึ่งจะบอกถึงสัดส่วน หรือร้อยละของความแปรผันร่วมกันของตัวแปรสองตัว เช่น $(r_{xy}) = 0.9$ ฉะนั้น $(0.9)^2 \times 100$ เท่ากับ 81% จะแปลว่าตัวแปร X กับตัวแปร Y มีความแปรผันร่วมกันอยู่ 81% ทำนองเดียวกับค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น ก็สามารถแปลความหมายได้เช่นกัน ถ้าพบว่าเครื่องมือรวบรวมข้อมูลมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น (r_t) เท่ากับ 0.9 ก็แสดงว่าเครื่องมือชิ้นนี้ ใช้วัดครั้งแรก กับวัดครั้งหลัง จะมีความแปรผันร่วมกัน 81% หรือถ้านำเครื่องมือชิ้นนี้ ไปวัดซ้ำอีกครั้ง จะได้ผลเหมือนเดิม 81% (ฉัตรศิริ และอุทัยวรรณ, 2534)

9.3 อำนาจจำแนก (discrimination)

อำนาจจำแนก (discrimination) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือ ที่สามารถจำแนกบุคคลออกเป็น 2 กลุ่มที่มีคุณลักษณะแตกต่างกันในเรื่องที่ศึกษา เช่น เครื่องมือที่สร้างขึ้น สามารถจำแนกเจตคติทางบวกกับเจตคติทางลบได้ การจำแนก เป็นค่าสถิติที่ใช้อธิบายคุณภาพของข้อสอบ หรือข้อคำถามรายข้อ ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง +1.00 ถ้ามีค่าเท่ากับ 1.00 ถือว่ามีค่าอำนาจจำแนกที่สมบูรณ์ ถ้ามีค่าเท่ากับ -1.00 ถือว่ามีอำนาจจำแนกในทางตรงกันข้ามสูงสุด เป็นลักษณะที่ไม่พึง

ปรารถนาและถ้ามีค่าเท่ากับ 0 นับว่าไม่มีอำนาจจำแนก ดังนั้น การหาค่าอำนาจจำแนกสามารถทำได้ดังนี้ คือ

9.3.1 ในกรณีที่เครื่องมือเป็นแบบวัดตามความคิดเห็น หรือเป็นมาตรฐานประมาณค่าการหาค่าอำนาจจำแนกโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาโดยใช้วิธีการของครอนบาช (Cronbach's Alpha) ข้อคำถามใดที่มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แสดงว่า ข้อคำถามนั้นมีอำนาจจำแนก และสามารถนำข้อคำถามนั้นไปให้ผู้ตอบแบบวัดตอบได้ ดังนั้นการหาคุณภาพเครื่องมือที่สร้างขึ้นนั้นเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าเครื่องมือที่สร้างขึ้นมี ลักษณะอย่างไร เช่น แบบทดสอบ แบบวัดทางจิตวิทยา เป็นต้น เพื่อจะเป็นแนวทาง ในการพิจารณาเลือกชนิดการหาคุณภาพเครื่องมือที่ต้องการตรวจสอบได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้การวัดมีความถูกต้อง แม่นยำ และเชื่อถือได้ (บุญชม, 2550)

9.4 การประมาณค่า หรือการตัดสินค่า (rating scale)

มาตราประมาณค่า (rating scale) 4 ระดับ ใช้การตอบของแต่ละคน ผู้ตัดสินจะต้องเลือกข้อความทุกข้อโดยตอบลงในมาตร 4 ช่อง เรียงจาก มากที่สุด มาก น้อย และน้อยที่สุด (อุทุมพร 2539) หลังจากที่ถูกกลุ่มคนตอบข้อความทุกข้อในมาตร 4 ช่องแล้ว การหาความคงที่ เพื่อคัดเลือกข้อความทั้ง ทำโดยการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคำตอบแต่ละข้อกับค่าเฉลี่ยคำตอบทุกข้อของคนแต่ละคน ข้อความที่มีความสัมพันธ์ต่ำจะถูกตัดออกไปจากมาตร หลังจากตัดข้อความนั้นออกไปแล้ว ก็คำนวณหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมใหม่ เก็บข้อความที่มีความสัมพันธ์สูงไว้ โดยผู้ตอบแบบวัดจะได้ประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวทางการกีฬาของตนเอง แต่ละข้อตามระดับการประเมิน ซึ่งแต่ละระดับจะมีความหมาย ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับพฤติกรรมหรือการกระทำของผู้ตอบมากที่สุด
มาก	หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับพฤติกรรมหรือการกระทำของผู้ตอบมาก
น้อย	หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับพฤติกรรมหรือการกระทำของผู้ตอบน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับพฤติกรรมหรือการกระทำของผู้ตอบน้อยที่สุด

10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

Lemieux, McKelvie and Stout (2000) ได้ทำการศึกษาในนักกีฬาชนิดที่มีการปะทะ และ ชนิดกีฬาที่ไม่มีการปะทะ พบว่า นักกีฬาชนิดกีฬาที่มีการปะทะจะมีส่วนสูงและน้ำหนักมากกว่า โดยที่นักกีฬาที่มีรูปร่างสูงใหญ่มีพฤติกรรมความก้าวร้าวแบบมุ่งทำร้ายร่างกายสูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับนักกีฬาที่มีรูปร่างเล็ก และพบอีกว่าการมีพฤติกรรมความก้าวร้าวไม่มีการเพิ่มขึ้นหรือสัมพันธ์ในทางบวกตามจำนวนปีการศึกษา และมีปัจจัยที่น่าสนใจคือ ระดับแอลกอฮอล์ในร่างกาย เป็นองค์ประกอบต่อการแสดงพฤติกรรมความก้าวร้าวในนักกีฬาที่มีรูปร่างสูงใหญ่มากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับนักกีฬาที่มีรูปร่างเล็ก

พฤติกรรมความก้าวร้าว มีการแสดงออกในนักกีฬาชนิดที่มีการปะทะมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับนักกีฬาชนิดที่ไม่มีการปะทะ เมื่อพิจารณาถึงรูปร่างของนักกีฬาจะมีความสัมพันธ์กับชนิดของกีฬา ซึ่งรูปร่างเป็นปัจจัยสำคัญที่ใช้ในการคัดเลือกตัวนักกีฬา ให้สอดคล้องกับชนิดกีฬาโดยเฉพาะในส่วนองกีฬาที่มีการปะทะ

McKelvie, Lemieux and Stout (2002) ศึกษาในหัวข้อการเอาใจใส่ต่อสิ่งแวดล้อม หรือสิ่งรอบข้างตัวเองและสภาวะการเกิดโรคประสาทในนักกีฬาชนิดปะทะ และนักกีฬาที่ไม่มีการปะทะ โดยทำการเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่ใช่กีฬา พบว่าในกลุ่มนักกีฬามีการเอาใจใส่ต่อสิ่งแวดล้อม หรือสิ่งรอบข้างตัวเองมากขึ้น และมีสภาวะการเกิดโรคประสาทลดน้อยลง ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีสาเหตุมาจากการกีฬา หรือความสามารถทางการกีฬา ส่งผลให้นักกีฬาเกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าของตัวเอง

Felsten and Hill (1998) ศึกษาในเรื่องคะแนนจากพฤติกรรมความก้าวร้าวแบบมุ่งร้าย เพื่อทำนายความโมโหถึงการนำไปใช้ในทางที่ผิด พบว่า กลุ่มคะแนนต่ำไม่มีความแตกต่างของคะแนนสูง และต่ำภายในกลุ่ม เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนมาตรฐานหลังจากการแข่งขันเสร็จสิ้นโดยปราศจากการกระตุ้น แต่ในกลุ่มคะแนนสูง มีพฤติกรรมก้าวร้าวแบบมุ่งทำร้าย และความโมโหสูงกว่ากลุ่มแรกหลังจากการได้รับการกระตุ้น โดยมีสาเหตุจากการใช้กลยุทธ์และพฤติกรรมความก้าวร้าวแบบมุ่งทำร้ายมีอิทธิพลมาจากความวิตกกังวล และสภาวะความหดหู่ทางจิตใจ แต่เฉพาะผลของคะแนนความโมโห มีผลมาจากการได้รับกระตุ้นทั้งในกลุ่มที่มีคะแนนสูง และต่ำของ

พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบมุ่งทำร้าย ซึ่งคะแนนจากแบบวัดความโมโหไม่สามารถทำนายคะแนนความโมโหจากการได้รับการกระตุ้นได้ เพียงแต่สามารถบอกถึงระดับคะแนนสูงและต่ำก่อนการได้รับการกระตุ้น และสามารถยืนยันถึงความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดได้

Cashdan (2003) ได้ศึกษาเรื่องฮอร์โมน และพฤติกรรมการแข่งขันกีฬาในนักกีฬาผู้หญิง ผลการศึกษาพบว่า ผู้หญิงมีการใช้ทั้งพฤติกรรมความก้าวร้าวทางกาย และทางวาจา เมื่อมีการตรวจวัดระดับฮอร์โมนผลที่ได้ชี้ให้เห็นว่า ผู้หญิงที่มีระดับต่ำของฮอร์โมนแอนโดรสเตนดิโอน (androstenedione) และฮอร์โมนรวมของเทสโทสเตอโรน (testosterone total) มีความต้องการเข้าร่วม หรือทำการแข่งขันน้อยกว่าผู้หญิงที่มีระดับฮอร์โมนชนิดเดียวกันที่สูงกว่า ส่วนฮอร์โมนเอสตราไดอัล (estradiol) ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการแข่งขัน แต่ผู้หญิงที่มีระดับฮอร์โมนเอสตราไดอัล (estradiol) สูง จะมีความสัมพันธ์กับการเป็นนักกีฬาสูงกว่าผู้หญิงทั่วไป สรุป ผู้หญิงที่มีระดับของฮอร์โมนรวมของเทสโทสเตอโรน (testosterone total) และระดับของฮอร์โมนเอสตราไดอัล (estradiol) สูงจะมีความต้องการเป็นนักกีฬาสูงกว่าผู้หญิงทั่ว ๆ ไป

อุปกรณ์และวิธีการ

อุปกรณ์

1. แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ
2. ปากกา
3. นาฬิกาจับเวลา (Stop watch) เครื่องหมายการค้า Casio รุ่น HS 10w ประเทศญี่ปุ่น

วิธีการ

ประชากร

ประชากร คือ นักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิงชนิดกีฬาปะทะ ประกอบด้วย กีฬาฟุตบอล กีฬาบาสเกตบอล และกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ระหว่างวันที่ 20 - 30 มีนาคม 2550 และการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 จังหวัดนครราชสีมา ระหว่างวันที่ 15 - 25 กันยายน 2550 จำนวน 2,016 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในขั้นตอนของการทดลองใช้ (try out) แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะเป็นนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิงประเภทกีฬาปะทะ ประกอบด้วยกีฬาฟุตบอล บาสเกตบอลและรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 100 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในขั้นตอนการหาคุณภาพเครื่องมือของแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ เป็นนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงชนิดกีฬาปะทะ ซึ่งประกอบด้วย กีฬาฟุตบอล บาสเกตบอล และรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 จังหวัดสุราษฎร์ธานีและกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 จังหวัดนครศรีธรรมราช โดยมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นไปตามทฤษฎีของ Krejcie and Morgan อ้างใน พิชิต (2547) จำนวน 588 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified sampling) (ศิริลักษณ์, 2538)

โดยเป็นกลุ่มตัวอย่างนักกีฬาชนิดกีฬาปะทะที่เข้าร่วมการแข่งขัน ดังต่อไปนี้

2.1 กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 จังหวัดสุราษฎร์ธานี แบ่งเป็นนักกีฬาฟุตบอลชาย และหญิงจำนวน 108 คน นักกีฬาสเกตบอลชายและหญิงจำนวน 72 คนและนักกีฬารักบี้ฟุตบอลชายและหญิงประเภท 7 คน จำนวน 72 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 252 คน

2.2 กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 จังหวัดนครศรีธรรมราช แบ่งเป็นนักกีฬาฟุตบอลชายและหญิงจำนวน 144 คน นักกีฬาสเกตบอลชายและหญิงจำนวน 96 คนและนักกีฬารักบี้ฟุตบอลชายและหญิงประเภท 7 คน จำนวน 96 คน รวมจำนวนทั้งสิ้น 336 คน

ขั้นตอนการสร้างแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

1. ศึกษาความหมาย และองค์ประกอบของพฤติกรรมก้าวร้าวทางการกีฬาตามกรอบแนวความคิดของ Cox (1990) ซึ่งมีลักษณะพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะดังนี้

1.1 พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบโกรธแค้น หรือการตั้งใจทำร้าย (hostile aggression)

1.2 พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบที่เป็นเครื่องมือ (instrumental aggression)

1.3 พฤติกรรมความก้าวร้าวอึดเข็ม (assertive behavior)

2. ศึกษาองค์ประกอบการที่นักกีฬาเกิดการรับรู้และสะสมพฤติกรรมความก้าวร้าว มีองค์ประกอบดังนี้

2.1 สัญชาตญาณ (instinct theory) ความก้าวร้าวเป็นสัญชาตญาณที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดของบุคคล เป็นแรงขับเบื้องต้น และความก้าวร้าวเป็นการระบายอารมณ์ที่ผลักดันออกมาจากความกดดันของบุคคล

2.2 ความคับข้องใจ - ความก้าวร้าว (frustration - aggression) ความก้าวร้าวเกิดจากความคับข้องใจ สรุปได้ว่า ความก้าวร้าวเป็นผลต่อเนื่องมาจากสาเหตุ 3 ประการ คือ

2.2.1 ความคับข้องใจ เกิดจากความขัดแย้งในใจขณะแข่งขัน

2.2.2 ความก้าวร้าว รุนแรง เนื่องมาจากปริมาณ ระดับ และความแรงของความรุนแรง

2.2.3 การกระทำพฤติกรรมรุนแรงบ่อยๆ ทำให้เกิดความคุ้นเคยพร้อมที่จะกระทำให้รุนแรงมากขึ้นในอนาคต

2.3 การเรียนรู้ทางด้านสังคม (social learning theory) พฤติกรรมความก้าวร้าว เช่นเดียวกับพฤติกรรมทางด้านสังคมอื่นๆ ที่เกิดจากประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยอธิบายความก้าวร้าว 3 ลักษณะ ดังนี้

2.3.1 การเกิดความก้าวร้าว (origin of aggression) มีความเชื่อว่าการสังเกต และการจดจำของบุคคลเป็นสำคัญ

2.3.2 ตัวกระตุ้นให้เกิดความก้าวร้าว (instigator of aggression) ได้แก่ ประสบการณ์เรียนรู้ ซึ่งมีลักษณะที่เรียกว่า อิทธิพลของตัวแบบ สิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์ สิ่งจูงใจ การควบคุมด้วยการสอน การควบคุมด้วยสิ่งที่เป็นมาษา

2.4 การเสริมแรงที่ทำให้ความก้าวร้าวคงอยู่ (reinforcement of aggression) ได้แก่ แรงเสริมซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 3 ชนิด คือ

2.4.1 แรงเสริมที่เกิดจากตัวเอง

2.4.2 แรงเสริมที่ได้รับจากการสังเกต

2.4.3 แรงเสริมจากภายนอก

2.5 สาเหตุของความก้าวร้าวทางการกีฬา ความก้าวร้าวในสถานการณ์ทางการกีฬา มีสาเหตุมาจากหลายประการดังนี้ สืบสาย (2541)

2.5.1 ผู้เล่น และปัจจัยที่เกี่ยวข้อง (player - related variables) ประกอบด้วย การแข่งขัน (competition) ความตื่นเต้นและแรงกระตุ้น (excitement and arousal) การประมวลความคิด และความรู้สึก (cognitive and affective factors) ระดับสมรรถภาพและความสามารถในการเล่นกีฬา (performance level)

2.5.2 เกมที่แข่งขันและปัจจัยที่เกี่ยวข้อง (game – related variables) ประกอบด้วย ผลที่เป็นนามธรรม (objective outcome) แข่งในสนามตัวเองหรือแข่งสนามคู่ต่อสู้ (home versus away) ระยะเวลาของการแข่งขัน (periods of play) ตำแหน่งทีม (team standing)

2.5.3 ผู้ชมและผู้ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ (audience effect) ประกอบด้วย ผู้ชมแบบร่วมกิจกรรม (interactive audiences) ผู้ชมที่ไม่ร่วมกิจกรรม (non interactive audiences)

2.6 โค้ช และผู้ฝึกสอน (coaches effect) โค้ช และผู้ฝึกสอนจะหาวิธีการต่าง ๆ มาใช้ เพื่อให้เกิดแรงจูงใจทั้งส่วนบุคคล และแรงจูงใจสำหรับทีม เพื่อจะให้เกิดผลที่ดี มีประสิทธิภาพ จึงทำให้เกิดแรงกระตุ้น และถูกกระตุ้นในทางที่ผิด และควบคุมไม่ได้

3. ให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน จัดทำกรอบแนวความคิดเกี่ยวกับแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ โดยผู้วิจัยเสนอกรอบแนวความคิดของ Cox (1990) เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจพิจารณา

4. คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของข้อคำถาม

5. นำข้อคำถาม และข้อเสนอแนะของผู้ทรงวุฒิทางด้านจิตวิทยาการกีฬา มาจัดทำแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

6. ได้แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ โดยจะเป็นแบบวัดที่เป็นลักษณะของแบบประมาณค่า (rating scale) 4 ตัวเลือก และจัดเรียงข้อคำถาม โดยการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยผู้ตอบแบบวัดจะได้รับการประเมินระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาในแต่ละข้อซึ่งมีความหมายดังนี้ (ล้วน และอังคณา, 2543)

ทำเป็นประจำ หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาที่นักกีฬาทำเป็นประจำ

ทำบ่อย ๆ หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาที่นักกีฬาทำบ่อย ๆ

นาน ๆ ครั้ง หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาที่นักกีฬาปฏิบัติมานาน ๆ ครั้ง

ไม่เคยทำเลย หมายถึง ข้อคำถามนั้นตรงกับระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาที่นักกีฬาไม่เคยทำเลย

6.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of - objective congruence) ตามวิธีการของ Rowinelli and Hambleton (อ้างใน พิชิต, 2547) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของข้อคำถาม

7. นำแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ไปทดลองใช้ (try out) กับนักกีฬาปะทะ ซึ่งเป็นนักกีฬาชาย และนักกีฬานักหญิงของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วย กีฬาฟุตบอล บาสเกตบอล และรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน จำนวน 100 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจ ความเหมาะสมในการใช้ภาษา เนื้อหา และค่าอำนาจจำแนกของ ข้อคำถาม โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach's Alpha Reliability)

8. หาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach's Alpha Reliability)

วิธีการตอบแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

ให้ผู้ตอบอ่านข้อคำถามแล้วพิจารณา ข้อคำถามแต่ละข้อให้ตรงกับข้อมูล และระดับ พฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดก่อนทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่องที่ตัวเองต้องการ

การตรวจให้คะแนนและการคิดคะแนนรวมของแบบวัด

แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะหลังจากที่ผ่านการ คำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญและค่าความเชื่อมั่นแล้วจะได้แบบวัดซึ่ง ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 33 ข้อ ซึ่งได้แบ่งตามลักษณะพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา ดังนี้

1. พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบโกรธแค้น หรือตั้งใจทำร้ายร่างกาย จำนวน 11 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 3 4 9 12 13 20 24 25 26 27 และ 31

2. พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบที่ใช้เป็นเครื่องมือ จำนวน 11 ข้อ ได้แก่ข้อคำถามที่ 2 5 7 11 14 15 18 21 29 30 และ 33

3. พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบฮึกเหิม จำนวน 11 ข้อ ได้แก่ข้อคำถามที่ 1 6 8 10 16 17 19 22 23 28 และ 32

โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนของข้อคำถามในแต่ละข้อของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ดังนี้

ระดับการประเมิน	ข้อคำถาม
ทำเป็นประจำ	4
ทำบ่อยๆ	3
นานๆ ครั้ง	2
ไม่เคยทำเลย	1

การคิดคะแนนรวม คือ ให้รวมคะแนนของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ที่ได้จากการประเมินโดยการแปลความหมายจากระดับการประเมินทุกข้อ (สมบัติ, 2549)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะที่สร้างขึ้น ซึ่งผ่านการทดลองใช้ (try out) ไปให้กลุ่มอย่างตัวกรอกข้อมูลทั่วไปและข้อคำถามทั้ง 33 ข้อ ทั้งนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงชนิดกีฬาปะทะ ซึ่งประกอบด้วยกีฬาฟุตบอล บาสเกตบอลและรักบี้ฟุตบอล ประเภท 7 คน ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 จังหวัดสุราษฎร์ธานีและกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 588 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ในด้านความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ โดยใช้วิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach's Alpha Reliability) และหาค่าแตกต่างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาระหว่างนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงชนิดกีฬาปะทะที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 และกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 36

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. คำนวณค่าเฉลี่ย (mean) ของ คะแนนพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา และคำนวณ ร้อยละ (percentage) ของ อายุ ประเภทของกีฬา จังหวัด และจำนวนครั้งที่เข้าร่วมการแข่งขัน
2. ค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item - objective congruence: IOC) เพื่อตรวจสอบ ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของข้อคำถามในแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของ นักกีฬาปะทะ
3. ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของครอนบาช (Cronbach's Alpha Reliability) เพื่อตรวจสอบ สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ทั้งฉบับ และตรวจสอบประสิทธิภาพของข้อคำถามในแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา ของนักกีฬาปะทะ ทั้งหมด 33 ข้อ ว่าสามารถจำแนกบุคคลในกลุ่มที่มีพฤติกรรมความก้าวร้าว ทางการกีฬาสูง กับบุคคลที่มีพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาดำได้หรือไม่เป็นรายชื่อ
4. ค่าสถิติที (t-test) เพื่อหาค่าความแตกต่างของระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา ระหว่างนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิงในชนิดกีฬาปะทะ

การวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ (บุญเรียง, 2547)

สถานที่และระยะเวลาทำการวิจัย

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน และใช้เวลาในการทำการวิจัยตั้งแต่ วันที่ 1 ตุลาคม 2549 ถึง 1 กุมภาพันธ์ 2551 โดยมีการออกเก็บข้อมูลสถานที่ดังต่อไปนี้คือ การแข่งขัน กีฬาเยาวชนแห่งชาติ ระหว่างวันที่ 20-30 มีนาคม 2550 จังหวัดสุราษฎร์ธานี และการแข่งขันกีฬา แห่งชาติ ระหว่างวันที่ 15-25 กันยายน 2550 จังหวัดนครราชสีมา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้เครื่องมือที่ใช้วัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะที่มีคุณภาพถูกต้องตามกระบวนการวิจัย
2. สามารถนำแบบวัดไปใช้เป็นแนวทางในการคัดเลือกนักกีฬาและการปรับปรุงพฤติกรรมก้าวร้าวที่ไม่เหมาะสมในสถานการณ์การกีฬา เพื่อนำไปสู่เป้าหมายและความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา
3. เป็นแนวทางในการศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาในสถานการณ์การกีฬา กับการแสดงความสามารถของนักกีฬา

แหล่งทุนสนับสนุน

ใช้ทุนส่วนตัว

ผลและวิจารณ์

ผล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ และได้ดำเนินการหาคุณภาพเครื่องมือ ซึ่งได้มีการแบ่งรายละเอียดของผลการวิจัยออกเป็น ขั้นตอน ดังนี้ คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลของการทดสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (constructs validity) ของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก (discrimination)

ตอนที่ 3 การทดลองใช้ (try- out) แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา ของนักกีฬาปะทะ

ตอนที่ 4 ผลของการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach's Alpha Reliability)

ตอนที่ 5 ผลของค่าความแตกต่างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ระหว่างนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิง

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

นักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงชนิดกีฬาปะทะที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 และการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีลักษณะข้อมูลทั่วไป ดังนี้

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

(n = 588)		
ลักษณะข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	294	50
หญิง	294	50
2. อายุ		
15	33	5.6
16	75	12.8
17	149	25.3
18	114	19.4
19	38	6.5
20	38	6.5
21	29	4.9
22	26	4.4
23	25	4.3
24	13	2.2
25	23	3.8
26	15	2.6
27	10	1.7
3. ชนิดกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน		
ฟุตบอล	252	42.8
บาสเกตบอล	168	28.6
รักบี้ฟุตบอล	168	28.6

ตารางที่ 1 (ต่อ)

(n = 588)		
ลักษณะข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. สังกัดจังหวัด		
กาญจนบุรี	12	2.0
กรุงเทพมหานคร	54	9.2
กำแพงเพชร	18	3.1
ขอนแก่น	30	5.1
จันทบุรี	12	2.0
ชลบุรี	42	7.1
เชียงใหม่	24	4.1
นครนายก	24	4.1
นครราชสีมา	60	10.2
นครศรีธรรมราช	66	11.2
นครสวรรค์	30	5.1
ปทุมธานี	36	6.1
พิจิตร	12	2.0
เพชรบูรณ์	12	2.0
ยโสธร	18	3.1
ระนอง	12	2.0
ราชบุรี	30	5.1
ลพบุรี	12	2.0
ศรีสะเกษ	18	3.1
สมุทรปราการ	12	2.0
สุโขทัย	12	2.0
สุพรรณบุรี	18	3.1
สุราษฎร์ธานี	24	4.1

ตารางที่ 1 (ต่อ)

(n = 588)		
ลักษณะข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5. จำนวนครั้งที่เคยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา		
1 ครั้ง	266	54.2
2 ครั้ง	205	34.9
มากกว่า 2 ครั้ง	117	19.9
6. รายการแข่งขัน		
กีฬาเยาวชนแห่งชาติ	252	42.9
กีฬาแห่งชาติ	336	57.1

จากตารางที่ 1 สามารถอธิบายลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างได้ดังนี้

1. เพศ

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย มีจำนวน 294 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง มีจำนวน 294 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0

2. อายุ

กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุด คือ อายุ 17 ปี มีจำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3 รองลงมาคือ อายุ 18 ปี มีจำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 อายุ 16 ปี มีจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 12.8 อายุ 19 และ 20 ปี มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 6.5 อายุ 15 ปี มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6 อายุ 21 ปี มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 4.9 อายุ 22 ปี มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4 อายุ 23 ปี มีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 4.3 อายุ 25 ปี มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 3.9 อายุ 26 ปี มีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6 อายุ 24 ปี มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 2.2 และอายุ 27 ปี มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 1.7 ตามลำดับ

3. ชนิดกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาฟุตบอล มีจำนวน 252 คิดเป็นร้อยละ 42.9 นักกีฬาวอลเลย์บอล มีจำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 28.6 และนักกีฬารักบี้ฟุตบอล มีจำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 28.6

4. เข้าร่วมการแข่งขันสังกัดจังหวัด

กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุด คือ จังหวัดนครศรีธรรมราช มีจำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 11.2 รองลงมา คือ จังหวัดนครราชสีมา มีจำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2 จังหวัดกรุงเทพมหานคร มีจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 9.2 จังหวัดชลบุรีมีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1 จังหวัดปทุมธานี มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 6.1 จังหวัดขอนแก่น จังหวัดนครสวรรค์ และจังหวัดราชบุรี มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 5.1 จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดนครนายก และจังหวัดสุราษฎร์ธานี มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1 จังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดยโสธร จังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดสุพรรณบุรี มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 3.1 จังหวัดกาญจนบุรี จังหวัดจันทบุรี จังหวัดพิจิตร จังหวัดเพชรบูรณ์ จังหวัดระนอง จังหวัดลพบุรี จังหวัดสมุทรปราการ และจังหวัดสุโขทัย มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 2.0 ตามลำดับ

5. จำนวนครั้งที่เคยเข้าร่วมการแข่งขัน

กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนครั้งเข้าร่วมการแข่งขันมากที่สุดคือ 1 ครั้ง มีจำนวน 266 คน คิดเป็นร้อยละ 45.2 รองลงมาคือ 2 ครั้ง มีจำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 34.9 และมากกว่า 2 ครั้ง มีจำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 19.9 ตามลำดับ

6. รายการแข่งขัน

กลุ่มตัวอย่างมาจากรายการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ มีจำนวน 336 คน คิดเป็นร้อยละ 57.1 และรายการกีฬาเยาวชนแห่งชาติ มีจำนวน 252 คน คิดเป็นร้อยละ 42.9

**ตอนที่ 2 ผลของการทดสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของแบบวัด
พฤติกรรมก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ**

ตารางที่ 2 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามในแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทาง
การกีฬาของนักกีฬาปะทะ จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬาจำนวน 5 ท่าน

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 5	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง
1	1	1	1	1	1	1
2	1	1	1	1	1	1
3	1	1	1	1	1	1
4	-1	1	-1	1	-1	-0.2
5	1	1	1	0	1	0.8
6	0	1	1	1	0	0.6
7	1	-1	-1	-1	1	-0.2
8	1	1	1	1	1	1
9	1	1	1	0	0	0.6
10	1	1	1	1	1	1
11	1	1	0	0	1	0.6
12	1	1	1	1	-1	0.6
13	-1	1	1	1	1	0.6
14	1	1	-1	1	1	0.6
15	1	1	-1	1	1	0.6
16	1	1	1	-1	1	0.6
17	-1	1	1	1	1	0.6
18	1	1	1	1	0	0.8
19	1	1	-1	1	1	0.6
20	1	1	-1	1	1	0.6
21	1	1	1	-1	1	0.6

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อ	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 4	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่ 5	ค่าดัชนีความ สอดคล้อง
22	1	1	-1	1	1	0.6
23	1	-1	1	1	1	0.6
24	0	1	-1	1	0	0.2
25	0	1	1	1	0	0.6
26	1	1	1	1	1	1
27	1	1	1	1	1	1
28	1	1	1	1	1	1
29	1	1	1	1	1	1
30	0	1	1	1	1	0.8
31	0	1	1	1	1	0.8
32	1	1	1	1	1	1
33	1	1	0	1	-1	0.4
34	1	1	1	1	1	1
35	1	1	1	1	1	1
36	1	1	1	1	1	1
37	-1	-1	1	1	-1	-0.2
38	1	1	1	1	1	1

จากตารางที่ 2 ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาจำนวน 38 ข้อ และนำมาหาคุณภาพโดยทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) โดยวิธีการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬา จำนวน 5 คน และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item - objective congruence) ตามวิธีการของ Rowinelli and Hambleton (อ้างใน พิชิต, 2547) ซึ่งมีข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะจำนวน 33 ข้อ ประกอบด้วย

- ข้อที่ 1 ทุกครั้งที่มีการเข้าปะทะฉันต้องการให้คู่แข่งฉันได้รับบาดเจ็บ
- ข้อที่ 2 ถ้าคู่แข่งฉันเล่นรุนแรง ไม่ว่าเจตนาหรือไม่ฉันจะตอบโต้ด้วยการเล่นรุนแรงเช่นกัน
- ข้อที่ 3 ถ้าฉันมีโอกาสในการสกัดกั้นหรือกระแทกให้ฝ่ายตรงข้ามล้มหรือเสียหลัก ฉันจะทำทันที แม้ผิดกติกาก็ตาม
- ข้อที่ 4 ฉันรู้สึกมีความมั่นใจในการเล่นเมื่อเข้าปะทะหรือคู่แข่งฉันได้รับบาดเจ็บ
- ข้อที่ 5 ฉันจะใช้ทุกวิธีการในการเล่นเพื่อชัยชนะ ไม่ว่าถูกหรือผิดกติกา
- ข้อที่ 6 ฉันจะพูดเยาะเย้ย คู่แข่งฉันเพื่อให้เสียสมาธิในการเล่น
- ข้อที่ 7 ฉันชอบเข้าปะทะรุนแรง เพื่อความฮึกเหิมหรือสนใจในการเล่น
- ข้อที่ 8 ฉันคิดเสมอว่าการเล่นหรือปะทะที่รุนแรงเป็นเรื่องธรรมดา
- ข้อที่ 9 ถ้ามีโอกาสเล่นรุนแรงฉันจะเล่นทันทีเพื่อความได้เปรียบในการเล่น
- ข้อที่ 10 ฉันมักไม่พูดขอโทษคู่แข่งเมื่อฉันเล่นผิดกติกา หรือเข้าปะทะรุนแรง
- ข้อที่ 11 ฉันมักไม่ยอมรับคำตัดสินหรือค้านคำตัดสินของผู้ตัดสินเสมอเพื่อความได้เปรียบของทีม
- ข้อที่ 12 เมื่อลงสนามฉันจะเล่นตามกฎและกติกาอย่างเคร่งครัด
- ข้อที่ 13 ฉันคิดเสมอว่าจุดมุ่งหมายของการแข่งขัน คือ ชัยชนะหรือถ้วยรางวัลหรือเหรียญรางวัล
- ข้อที่ 14 ฉันคิดว่าการเล่นที่รุนแรงหรือผิดกติกา ไม่เหมาะสมกับการเป็นนักกีฬา
- ข้อที่ 15 ฉันจะเข้าไปขอโทษผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามทันทีเมื่อเล่นรุนแรง ผิดกติกา
- ข้อที่ 16 ฉันจะหยุดการเล่น เมื่อคู่แข่งฉันได้รับบาดเจ็บ
- ข้อที่ 17 ฉันจะยอมรับคำตัดสินของผู้ตัดสินในทุกๆ กรณี
- ข้อที่ 18 ฉันไม่ชอบเข้าปะทะรุนแรง เพราะอาจจะทำให้ได้รับบาดเจ็บได้ทั้ง 2 ฝ่าย
- ข้อที่ 19 ฉันจะพูดกระตุ้นตัวเองและเพื่อนร่วมทีมเพื่อให้เล่นดีขึ้นหรือประสบความสำเร็จ

- ข้อที่ 20 ฉันคิดว่าการเล่นให้อยู่กับคู่แข่งหลังเสร็จสิ้นการแข่งขันเป็นสิ่งสำคัญ
- ข้อที่ 21 ฉันจะให้อยู่กับคู่แข่งที่เล่นรุนแรงหรือผิดกติกา
- ข้อที่ 22 ฉันจะเข้าไปห้ามผู้เล่นทั้ง 2 ฝ่ายเมื่อมีการทะเลาะกัน
- ข้อที่ 23 ฉันจะพูดกระตุ้นเพื่อนร่วมทีมก่อนลงทำการแข่งขัน
- ข้อที่ 24 เมื่อฉันดูการแข่งขันก็พาดูจากสื่อต่างๆ ที่ได้รับชัยชนะ ฉันจะนำมาปฏิบัติตามเมื่อลงทำการแข่งขัน
- ข้อที่ 25 เมื่ออยู่ในสนามการแข่งขันฉันจะเล่นอย่างเต็มความสามารถทุกครั้ง
- ข้อที่ 26 ทุกครั้งที่มีการเข้าปะทะฉันจะไม่กลัว การได้รับบาดเจ็บ
- ข้อที่ 27 ฉันจะเล่นอย่างเต็มที่ ถึงแม้จะพบกับคู่แข่งที่มีฝีมือเก่งกว่า
- ข้อที่ 28 ฉันจะเข้าปะทะรุนแรงกับคู่แข่ง แต่ฉันไม่มีเจตนาให้คู่แข่งได้รับบาดเจ็บ
- ข้อที่ 29 ฉันจะพูดหรือแสดงท่าทางกระตุ้นของเชียร์ให้ส่งเสียงเชียร์มากยิ่งขึ้น
- ข้อที่ 30 ฉันชอบให้ผู้ฝึกสอนพูดกระตุ้นขณะทำการแข่งขันเพราะจะทำให้ฉันเล่นดีขึ้น
- ข้อที่ 31 ฉันจะแสดงอาการดีใจอย่างเต็มที่เมื่อทีมได้รับชัยชนะหรือประสบความสำเร็จ
- ข้อที่ 32 ฉันคิดเสมอว่าจะทำการแข่งขันต่อ ถึงแม้ได้รับบาดเจ็บจากการเข้าปะทะ
- ข้อที่ 33 ถึงแม้รู้ว่ากำลังจะแพ้ ฉันก็ยังคงเล่นเต็มความสามารถ เพื่อแสดงความเป็นนักกีฬาอย่างแท้จริง

ตอนที่ 3 การนำแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะไปทดลองใช้
(try - out) เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก (discrimination)

ตารางที่ 3 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของข้อคำถามในแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าว
ทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

ข้อ	ข้อคำถาม	ค่าอำนาจจำแนก
1	ทุกครั้งที่มีการเข้าปะทะฉันต้องการให้คู่แข่งได้รับบาดเจ็บ	.59
2	ถ้าคู่แข่งเล่นรุนแรง ไม่ว่าเจตนาหรือไม่ ฉันจะตอบโต้ด้วยการเล่นรุนแรงเช่นกัน	.58
3	ถ้าฉันมีโอกาสในการสกัดกั้นหรือกระแทกให้ฝ่ายตรงข้ามล้มหรือเสียหลักฉันจะทำทันที แม้ผิดกติกาก็ตาม	.59
4	ฉันรู้สึกมีความมั่นใจในการเล่นเมื่อเข้าปะทะหรือคู่แข่งได้รับบาดเจ็บ	.58
5	ฉันจะใช้ทุกวิธีการในการเล่นเพื่อชัยชนะ ไม่ว่าถูกหรือผิดกติกา	.60
6	ฉันจะพูดเยาะเย้ย คู่แข่งขันเพื่อให้เสียสมาธิในการเล่น	.60
7	ฉันชอบเข้าปะทะรุนแรง เพื่อความฮึกเหิมหรือพอใจในการเล่น	.58
8	ฉันคิดเสมอว่าการเล่นหรือปะทะที่รุนแรงเป็นเรื่องธรรมดา	.61
9	ถ้ามีโอกาสเล่นรุนแรงฉันจะเล่นทันทีเพื่อความได้เปรียบในการเล่น	.60
10	ฉันมักไม่พูดขอโทษคู่แข่งเมื่อฉันเล่นผิดกติกา หรือเข้าปะทะรุนแรง	.59
11	ฉันมักไม่ยอมรับคำตัดสินหรือค้านคำตัดสินของผู้ตัดสินเสมอเพื่อความได้เปรียบ	.56
12	เมื่อลงสนามฉันจะเล่นตามกฎและกติกาอย่างเคร่งครัด	.60
13	ฉันคิดเสมอว่าจุดมุ่งหมายของการแข่งขัน คือ ชัยชนะหรือถ้วยรางวัลหรือเหรียญรางวัล	.65
14	ฉันคิดว่าการเล่นที่รุนแรงหรือผิดกติกา ไม่เหมาะสมกับการเป็นนักกีฬา	.58

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความ	ค่าอำนาจจำแนก
15	ฉันจะเข้าไปขอโทษผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามทันทีเมื่อเล่นรุนแรง ผิดกติกา	.59
16	ฉันจะหยุดการเล่น เมื่อคู่แข่งได้รับบาดเจ็บ	.59
17	ฉันจะยอมรับคำตัดสินของผู้ตัดสินในทุกๆ กรณี	.57
18	ฉันไม่ชอบเข้าปะทะรุนแรง เพราะอาจจะทำให้ได้รับบาดเจ็บได้ทั้ง 2 ฝ่าย	.58
19	ฉันจะพูดกระตุ้นตัวเองและเพื่อนร่วมทีมเพื่อให้เล่นดีขึ้นหรือประสบความสำเร็จ	.58
20	ฉันคิดว่าการให้อภัยกับคู่แข่งหลังเสร็จสิ้นการแข่งขันเป็นสิ่งสำคัญ	.59
21	ฉันจะให้อภัยกับคู่แข่งที่เล่นรุนแรงหรือผิดกติกา	.60
22	ฉันจะเข้าไปห้ามผู้เล่นทั้ง 2 ฝ่ายเมื่อมีการทะเลาะกัน	.58
23	ฉันจะพูดกระตุ้นเพื่อนร่วมทีมก่อนลงทำการแข่งขัน	.57
24	เมื่อนฉันดูการแข่งขันกีฬาจากสื่อต่างๆ ที่ได้รับชัยชนะ ฉันจะนำมาปฏิบัติตามเมื่อลงทำการแข่งขัน	.58
25	เมื่ออยู่ในสนามการแข่งขันฉันจะเล่นอย่างเต็มความสามารถทุกครั้ง	.60
26	ทุกครั้งที่มีการเข้าปะทะฉันจะไม่กลัว การได้รับบาดเจ็บ	.59
27	ฉันจะเล่นอย่างเต็มที่ ถึงแม้จะพบกับคู่แข่งที่มีฝีมือเก่งกว่า	.61
28	ฉันจะเข้าปะทะรุนแรงกับคู่แข่ง แต่นั่นไม่มีเจตนาให้คู่แข่งได้รับบาดเจ็บ	.59
29	ฉันจะพูดหรือแสดงท่าทางกระตุ้นของเชียร์ให้ส่งเสียงเชียร์มากยิ่งขึ้น	.59
30	ฉันชอบให้ผู้ฝึกสอนพูดกระตุ้นขณะทำการแข่งขันเพราะจะทำให้ฉันเล่นดีขึ้น	.63
31	ฉันจะแสดงอาการดีใจอย่างเต็มที่เมื่อทีมได้รับชัยชนะหรือประสบความสำเร็จ	.52
32	ฉันคิดเสมอว่าจะทำการแข่งขันต่อ ถึงแม้ได้รับบาดเจ็บจากการเข้าปะทะ	.66
33	ถึงแม้ว่ากำลังจะแพ้ ฉันก็ยังคงเล่นเต็มความสามารถ เพื่อแสดงความเป็นนักกีฬาอย่างแท้จริง	.58

จากตารางที่ 3 ผู้วิจัยได้นำแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะไปทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิงชนิดกีฬาฟุตบอล กีฬาบาสเกตบอล และกีฬารักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ซึ่งเป็นตัวแทนมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อําเภองครักษ์ จังหวัดนครนายก จำนวน 100 และนำคะแนนที่ได้จากแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ มาหาอำนาจจำแนก (discrimination) ของข้อคำถาม เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของข้อคำถามในแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ทั้งหมด 33 ข้อ ว่าสามารถจำแนกบุคคลในกลุ่มที่มีระดับคะแนนพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาต่ำ กับบุคคลในกลุ่มที่มีระดับคะแนนพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาสูงได้หรือไม่ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาโดยวิธีการของครอนบาช (Cronbach's Alpha Reliability) ซึ่งผลการวิเคราะห์ พบว่า ข้อคำถามทั้ง 33 มีค่าอำนาจจำแนกแต่ละข้อสูงกว่า 0.5 (สุชีรา, 2546) ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะต่อไป

ตอนที่ 4 ผลการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

ตารางที่ 4 แสดงผลการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach's Alpha Reliability)

ข้อ	ข้อความถาม	ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
1	ทุกครั้งที่มีการเข้าปะทะฉันต้องการให้คู่แข่งฉันได้รับบาดเจ็บ	.84
2	ถ้าคู่แข่งฉันเล่นรุนแรง ไม่ว่าเจตนาหรือไม่ ฉันจะตอบโต้ด้วยการเล่นรุนแรงเช่นกัน	.83
3	ถ้าฉันมีโอกาสในการสกัดกั้นหรือกระแทกให้ฝ่ายตรงข้ามล้มหรือเสียหลักฉันจะทำทันที แม้ฝึกดึกก็ตาม	.83
4	ฉันรู้สึกมีความมั่นใจในการเล่นเมื่อเข้าปะทะหรือคู่แข่งฉันได้รับบาดเจ็บ	.83
5	ฉันจะใช้ทุกวิธีการในการเล่นเพื่อชัยชนะ ไม่ว่าถูกหรือฝึกดึก	.84
6	ฉันจะพูดเยาะเย้ย คู่แข่งฉันเพื่อให้เสียสมาธิในการเล่น	.85
7	ฉันชอบเข้าปะทะรุนแรง เพื่อความฮึกเหิมหรือสะใจในการเล่น	.84
8	ฉันคิดเสมอว่าการเล่นหรือปะทะที่รุนแรงเป็นเรื่องธรรมดา	.83
9	ถ้ามีโอกาสเล่นรุนแรงฉันจะเล่นทันทีเพื่อความได้เปรียบในการเล่น	.83
10	ฉันมักไม่พูดขอโทษคู่แข่งฉันเมื่อฉันเล่นฝึกดึก หรือเข้าปะทะรุนแรง	.84
11	ฉันมักไม่ยอมรับคำตัดสินหรือค้านคำตัดสินของผู้ตัดสินเสมอเพื่อความได้เปรียบ	.83
12	เมื่อลงสนามฉันจะเล่นตามกฎและกติกาอย่างเคร่งครัด	.83
13	ฉันคิดเสมอว่าจุดมุ่งหมายของการแข่งขัน คือ ชัยชนะหรือถ้วยรางวัลหรือเหรียญรางวัล	.83

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความถาม	ค่าสัมประสิทธิ์ ความเชื่อมั่น
14	ฉันคิดว่าการเล่นที่รุนแรงหรือฝึกดึกดื่น ไม่เหมาะสมกับการเป็นนักกีฬา	.84
15	ฉันจะเข้าไปขอโทษผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามทันทีเมื่อเล่นรุนแรงฝึกดึกดื่น	.84
16	ฉันจะหยุดการเล่น เมื่อคู่แข่งได้รับบาดเจ็บ	.84
17	ฉันจะยอมรับคำตัดสินของผู้ตัดสินในทุกๆ กรณี	.83
18	ฉันไม่ชอบเข้าปะทะรุนแรง เพราะอาจจะทำให้ได้รับบาดเจ็บได้ทั้ง 2 ฝ่าย	.83
19	ฉันจะพูดกระตุ้นตัวเองและเพื่อนร่วมทีมเพื่อให้เล่นดีขึ้นหรือประสบความสำเร็จ	.84
20	ฉันคิดว่าการให้อภัยกับคู่แข่งหลังเสร็จสิ้นการแข่งขันเป็นสิ่งสำคัญ	.83
21	ฉันจะให้อภัยกับคู่แข่งที่เล่นรุนแรงหรือฝึกดึกดื่น	.83
22	ฉันจะเข้าไปห้ามผู้เล่นทั้ง 2 ฝ่ายเมื่อมีการทะเลาะกัน	.84
23	ฉันจะพูดกระตุ้นเพื่อนร่วมทีมก่อนลงทำการแข่งขัน	.84
24	เมื่อนักดูการแข่งขันกีฬาจากสื่อต่างๆ ที่ได้รับชัยชนะ ฉันจะนำมาปฏิบัติตามเมื่อลงทำการแข่งขัน	.83
25	เมื่ออยู่ในสนามการแข่งขันฉันจะเล่นอย่างเต็มความสามารถทุกครั้ง	.82
26	ทุกครั้งที่มีการเข้าปะทะฉันจะไม่กลัว การได้รับบาดเจ็บ	.83
27	ฉันจะเล่นอย่างเต็มที่ ถึงแม้จะพบกับคู่แข่งที่มีฝีมือเก่งกว่า	.83
28	ฉันจะเข้าปะทะรุนแรงกับคู่แข่ง แต่ฉันไม่มีเจตนาให้คู่แข่งได้รับบาดเจ็บ	.84
29	ฉันจะพูดหรือแสดงท่าทางกระตุ้นของเชียร์ให้ส่งเสียงเชียร์มากยิ่งขึ้น	.83

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อ	ข้อความถาม	ค่าสัมประสิทธิ์ ความเชื่อมั่น
30	ฉันชอบให้ผู้ฝึกสอนพูดกระตุ้นขณะทำการแข่งขันเพราะจะทำให้ ฉันเล่นดีขึ้น	.83
31	ฉันจะแสดงอาการดีใจอย่างเต็มที่เมื่อทีมได้รับชัยชนะหรือประสบ ความสำเร็จ	.83
32	ฉันคิดเสมอว่าจะทำการแข่งขันต่อ ถึงแม้ได้รับบาดเจ็บจากการ เข้าปะทะ	.83
33	ถึงแม้รู้ว่ากำลังจะแพ้ ฉันก็ยังเล่นเต็มความสามารถ เพื่อแสดง ความเป็นนักกีฬาอย่างแท้จริง	.83
สัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .83		

จากตารางที่ 4 ผู้วิจัยได้นำแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะไปหาคุณภาพด้านความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาปะทะชายและหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 จังหวัดสุราษฎร์ธานี และการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified sampling) และนำเสนอที่ได้จากแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น โดยวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach's Alpha Reliability) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะทั้งฉบับเท่ากับ .83 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตอนที่ 5 ค่าความแตกต่างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ระหว่าง นักกีฬาเพศชายและนักกีฬาเพศหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 และกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 36

ตารางที่ 5 แสดงค่าความแตกต่างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ของ นักกีฬาเพศชายและนักกีฬาเพศหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 และกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36

ตัวแปร	$\bar{x}$	S.D.	t	P
คะแนนนักกีฬาชาย	90.60	13.76	5.944	.000*
คะแนนนักกีฬาหญิง	83.52	11.83		

* $p < .05$, ($t = 1.960$)

จากตารางที่ 5 คะแนนที่ได้จากแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ของนักกีฬาปะทะชายและหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 จังหวัดสุราษฎร์ธานี และกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 36 จังหวัดนครศรีธรรมราช แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ พบว่า นักกีฬาชายมีค่าเฉลี่ยของคะแนน เท่ากับ 90.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 13.76 และนักกีฬาหญิงมีค่าเฉลี่ยของคะแนน เท่ากับ 83.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 11.83 จึงสรุปได้ว่าพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของกีฬาปะทะของนักกีฬาชายสูงกว่านักกีฬาหญิง

วิจารณ์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของงานวิจัยไว้ 2 ประเด็น และได้นำผลการวิจัยที่ได้มาวิจารณ์ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ตามขั้นตอนของการสร้างเครื่องมือ และได้หาคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) อำนาจจำแนก (discrimination) และความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ผู้วิจัยใช้ดุลยพินิจ และข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาการกีฬาเป็นผู้พิจารณาตัดสิน เช่นเดียวกับ พิชิต (2547) กล่าวว่า วิธีการทดสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยการตรวจสอบในเชิงเหตุผล คือ การนำแบบวัดที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบว่า ข้อคำถามในแบบวัดสามารถวัดได้ตรงตามแนวคิด หรือทฤษฎีที่ผู้วิจัยอ้างถึงหรือไม่ ต่อจากนั้นนำข้อมูลมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้วิธีการของ Rowinelli and Hambleton ระหว่างข้อคำถามกับองค์ประกอบของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ดัชนีความสอดคล้อง (index of item - objective congruence) ของข้อคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีทั้งหมด 38 ข้อ มีเพียง 33 ข้อ ที่มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างที่เป็นไปตามทฤษฎี (ตารางที่ 2) เนื่องจากมีค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามมากกว่า 0.5 ซึ่งสอดคล้องกับ สุชีรา (2546) ได้กล่าวว่าข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 จะเป็นข้อคำถามที่มีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ดังนั้นแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะทั้ง 33 ข้อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถวัดได้ตรงตามองค์ประกอบที่เป็นโครงสร้างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ กล่าวคือ สามารถวัดได้ทั้งพฤติกรรมความก้าวร้าวแบบโกรธแค้น หรือมุ่งทำร้าย พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบที่ใช้เป็นเครื่องมือ และพฤติกรรมความก้าวร้าวแบบอึกเขิม เนื่องจากผู้วิจัยได้เชิญผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความสามารถทางด้านจิตวิทยาการกีฬา และปฏิบัติงานภายในองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาทั้งภายในประเทศ และระดับนานาชาติ รวมทั้งเป็นผู้ที่มีผลงานทางวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสาขาจิตวิทยาการกีฬามาเป็นผู้พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.2 อำนาจจำแนก (discrimination) ของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามกรอบแนวคิดของ Cox (1990) ซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา 3 ลักษณะ คือ พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบมุ่งทำร้าย หรือตั้งใจทำร้าย พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบที่ใช้เป็นเครื่องมือ และพฤติกรรมความก้าวร้าวแบบฮึกเหิม โดยประกอบด้วย ข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 33 ข้อจากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อคำถาม มาหาอำนาจจำแนกของข้อคำถาม เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของข้อคำถามในแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ทั้งหมด 33 ข้อ ว่าสามารถจำแนกบุคคลในกลุ่มที่มีระดับคะแนน พฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาต่ำ กับบุคคลในกลุ่มที่มีระดับคะแนน พฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาสูงได้หรือไม่ โดยการจำแนกเป็นรายข้อโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาโดยวิธีการของครอนบาช (Cronbach's Alpha Reliability) โดยข้อคำถามที่มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 สามารถนำไปใช้เป็นข้อคำถามในแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ บุญชม (2550) กล่าวว่า อำนาจจำแนกควรมีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00 ถ้าค่าที่เท่ากับ 1.00 ถือว่ามีค่าอำนาจจำแนกที่สมบูรณ์ ถ้าค่าที่เท่ากับ -1.00 ถือว่า มีค่าอำนาจจำแนกในทางตรงกันข้ามเป็นลักษณะที่ไม่พึงประสงค์และ ถ้าค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.00 แสดงว่าไม่มีอำนาจจำแนก

1.3 ความเชื่อมั่น (reliability) ของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อการตรวจสอบความสอดคล้องภายใน (internal consistency) ตามวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach's Alpha Reliability) ได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83 (ตารางที่ 4) ซึ่งถือว่ามีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง ตามที่ Fisher and Corcoran (1994) ได้เสนอเกณฑ์การประเมินสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นไว้ดังนี้ คือ

ค่าที่อยู่ระหว่าง	.71 – 1.00	อยู่ในเกณฑ์สูง
ค่าที่อยู่ระหว่าง	.41 – .70	อยู่ในเกณฑ์พอใช้
ค่าที่อยู่ระหว่าง	.21 – .40	อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ
ค่าที่อยู่ระหว่าง	.00 – .20	อยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก

สำหรับแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นซึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83 จึงถือได้ว่าเป็นแบบวัดที่มีความเชื่อมั่นสูง ทั้งนี้เนื่องมาจากปัจจัยที่มีผลต่อค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น เช่น ความเป็นเอกพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง เพราะผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิงในชนิดกีฬาปะทะ คือ ฟุตบอล บาสเกตบอล และ รักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ได้มานั้นมีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา สอดคล้องกับสุวิมล (2546) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นสูง คือ จำนวนผู้ตอบแบบวัดมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ ซึ่งในทางสถิติ จำนวนกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 30 คน ขึ้นไปให้ถือว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้มามีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ ดังนั้น การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงชนิดกีฬาปะทะที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 จังหวัดสุราษฎร์ธานีและกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 588 คน ก็ถือว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้มามีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ จึงสามารถทดสอบเพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดที่สร้างขึ้นได้และความเหมาะสมของการใช้สูตรในการคำนวณมีผลต่อค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบวัดจะมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นสูงหรือต่ำ จากการสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะของผู้วิจัยครั้งนี้มีลักษณะแบบประมาณค่า 4 ระดับ จึงควรใช้สูตรในการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น ตามวิธีการของครอนบาช แอลฟา (Cronbach's Alpha Reliability) ซึ่งเป็นสูตรการคำนวณ ที่เหมาะสมมากที่สุด จึงส่งผลให้แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง

2. ในการหาค่าความแตกต่างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 จังหวัดสุราษฎร์ธานี และกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 จังหวัดนครราชสีมา โดยการเปรียบเทียบคะแนนจากแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาชาย และนักกีฬาหญิง ด้วยการทดสอบค่าสถิติที่ t-test (ตารางที่ 5) พบว่าคะแนนรวมจากแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าว ทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากแนวความคิดของ Cox (1990) ได้แบ่งพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาออกเป็น 3 ลักษณะ คือ พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบมุ่งทำร้าย หรือตั้งใจทำร้าย พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบที่เป็นเครื่องมือ และพฤติกรรมความก้าวร้าวแบบอึกเหิม ซึ่งพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬามีอิทธิพลหรือปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น อายุ เพศ ประเภทกีฬา ระดับความสามารถ ประสบการณ์แข่งขัน ความสำคัญของการแข่งขัน เป้าหมายการแข่งขัน บรรยากาศการจัดการ

แข่งขัน อิทธิพลของผู้ชม ความวิตกกังวล การฝึกอบรมแบบใช้อำนาจควบคุม การฝึกอบรมแบบ
 เข้มงวดกดดันการฝึกอบรมแบบลงโทษทางกาย การฝึกอบรมแบบประชาธิปไตย การแสดงแบบ
 ของผู้ฝึกสอนการให้แรงเสริมของผู้ฝึกสอน การแสดงแบบของกลุ่มแข่งขัน การให้แรงเสริมของกลุ่ม
 แข่งขัน และการให้แรงเสริมของเพื่อน (ประเสริฐไชย, 2534) สอดคล้องกับการศึกษา คณิงนุช
 (2539) พบว่า บุคลิกภาพของนิสิตปริญญาตรี วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร พบว่า นิสิตชายมีบุคลิกภาพด้านความก้าวร้าวสูงกว่านิสิตหญิง สอดคล้องกับ ชีรวัช
 (2539) ศึกษาบุคลิกภาพของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 28 พบว่า นักกีฬาชายมี
 บุคลิกภาพด้านพฤติกรรมความก้าวร้าวสูงกว่านักกีฬาหญิง

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ และหาความแตกต่างของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะระหว่างนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง โดยใช้ประชากรที่เป็นนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิงชนิดกีฬาปะทะ คือ กีฬาฟุตบอล บาสเกตบอล และรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 จังหวัดสุราษฎร์ธานี และการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified sampling) จำนวน 588 คน และสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ข้อคำถามของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity)
2. แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .83 ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05
3. พฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ของนักกีฬาชายและนักกีฬาหญิง คือ กีฬาฟุตบอล บาสเกตบอล และรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 23 จังหวัดสุราษฎร์ธานี และการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 36 จังหวัดนครราชสีมา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะในรายการแข่งขันอื่นๆ เช่น ระดับกีฬามหาวิทยาลัย หรือนักกีฬาทีมชาติ เป็นต้น
2. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้มีศึกษาในนักกีฬาปะทะประเภททีม คือ กีฬาฟุตบอล บาสเกตบอล และรักบี้ฟุตบอลประเภท 7 คน เท่านั้น ซึ่งถือได้ว่ายังไม่ครอบคลุมพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา ดังนั้นควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องของประเภทกีฬา เช่น กีฬาปะทะประเภทบุคคล กีฬาปะทะประเภททีม กีฬาที่ไม่มีการปะทะประเภทบุคคลและ กีฬาที่ไม่มีการปะทะประเภททีมเพื่อให้ครอบคลุมชนิดกีฬาและพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬามากยิ่งขึ้น
3. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการแยกศึกษาพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาในลักษณะด้านต่าง ๆ ของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา เช่น พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบโกรธแค้น หรือตั้งใจทำร้ายร่างกาย พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบที่ใช้เป็นเครื่องมือ และพฤติกรรมความก้าวร้าวแบบอึกเขิม ทั้งนี้ เพื่อจะได้ข้อค้นพบที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะของพฤติกรรมความก้าวร้าวในแต่ละประเภท
4. ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในส่วนของตัวแปร หรือปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา เช่น อายุ เพศ ประสบการณ์หรือชนิดกีฬา เป็นต้น

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- เจริญ กระบวนรัตน์. 2548. **หลักการและเทคนิคการฝึกกรีฑา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- เจริญ วรธนะสิน. 2532. แนวทางกีฬาไทยจากอดีตถึงอนาคต. **วารสารสุขศึกษา-พลศึกษา-สันตนาการ** 15 (22): 102-113.
- คณินุช สุตไชยา. 2539. **บุคลิกภาพของนิสิตปริญญาตรี วิชาเอกพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2539**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์ และอุทัยวรรณ สายพัฒนา. 2547. **ความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น (Validity and Reliability)**. การหาคุณภาพเครื่องมือ. แหล่งที่มา: <http://www.watpon.com/Elearning/validity.pdf>, 14 พฤษภาคม 2550.
- ธีรวัช ใจห้าว. 2539. **การศึกษาบุคลิกภาพของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 28**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2550. **วิเคราะห์อำนาจจำแนก**. บทความของรองศาสตราจารย์ บุญชม ศรีสะอาด. แหล่งที่มา: <http://www.watpon.com/boonchom/discriminant.pdf>, 25 มิถุนายน 2550.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. 2547. **การวิเคราะห์และแปลความหมายข้อมูลในการวิจัยโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window Version 11-12**. พิมพ์ครั้งที่ 1. เอส.พี.เอ็น. การพิมพ์, กรุงเทพมหานคร.

ประเสริฐไชย สุขสอาด. 2534. การศึกษาความก้าวร้าวในสถานการณ์การกีฬา
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2539. ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวในการกีฬาของนักกีฬามหาวิทยาลัย
ที่มีความสามารถต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิชิต ฤทธิ์จรูญ. 2547. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3.
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, กรุงเทพมหานคร.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2543. การวัดด้านจิตพิสัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. ชมรมเด็ก,
กรุงเทพมหานคร.

ศิริลักษณ์ สุวรรณวงศ์. 2538. การสุ่มตัวอย่าง (Sampling). วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.
แหล่งที่มา: <http://www.watpon.com/Elearning/res22.htm>, 14 พฤษภาคม 2550.

สนั่น สนธิเมือง. 2536. การศึกษาเทคนิคจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอนทีมชาติไทย
และกีฬามหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สืบสาย บุญวีรบุตร. 2541. จิตวิทยาการกีฬา. พิมพ์ครั้งที่ 1. ชลบุรีการพิมพ์, ชลบุรี.

สุชีรา ภัทรายุทธวรรณ. 2546. คู่มือการวัดทางจิตวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2. เมดิคัลมีเดีย,
กรุงเทพมหานคร.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. 2544. จิตวิทยาการกีฬา. พิมพ์ครั้งที่ 2. ไทยวัฒนาพานิช,
กรุงเทพมหานคร.

สุวิมล ตรีภานันท์. 2546. การใช้สถิติในงานวิจัยทางสังคมศาสตร์:แนวทางสู่การปฏิบัติ.

พิมพ์ครั้งที่ 1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

สมบัติ กาญจนกิจ และ สมหญิง จันทุไทย. 2542. จิตวิทยาการกีฬา แนวทาง ทฤษฎี

สู่การปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 1. ด้านสุขภาพการพิมพ์, กรุงเทพมหานคร.

สมบัติ ขนดิวสุตร. 2549. การสร้างแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าตนเองในการออกกำลังกาย.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมพร สุทัศน์ย์. 2545. การทดสอบทางจิตวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

กรุงเทพมหานคร.

สันทัด พรประเสริฐมานิต. 2545. หลักการสร้างเครื่องมือในการทดสอบทางจิตวิทยา.

การหาคุณภาพของเครื่องมือทางการวัด. แหล่งที่มา:

<http://www.campus.dokeos.com/courses/PSY3800314document>, 20 สิงหาคม 2550.

อุทุมพร จามรมาน. 2539. ทฤษฎีการวัดทางด้านจิตวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 1. ฟีนีฟับลิชชิ่ง,

กรุงเทพมหานคร.

Buss, A.H. and M. Perry. 1992. The aggression questionnaire. **Journal of Personality and Social Psychology** 63 (3): 452-459.

Cox, R.H. 1990. **Sport Psychology**. Wm.C.Brown Publishers, Dubuque, Iowa.

Cashdan, E. 2003. Hormone and Competitive Aggression Women. **Aggression Behavior** 15(29): 107-115. **Science Direct**.

Fisher, F. and K. Corcoran. 1994. **Measures for Clinical Practice**. 2 ed. The Free Press Publishing, New York.

Gary, F. and H. Virgil. 1998. Aggression Questionnaire Hostility Scale Predicts Anger in Response to Mistreatment. **Behavior Research and Therapy** 22(37): 87-97. **Science Direct.**

Laemieux, P., S.J. McKelvin and D. Stout. 2000. **Self Reported Hostile Aggression in Contact Athletes No Contact Athletes and Non Athletes.** Athletic Insight. Available Source: <http://www.ubishops.ca/ccs/div/div/soc/psy/lemieux/>, November 25, 2007.

McKelvin, S.J., P. Laemieux and D. Stout. 2002. **Extraversion and Neuroticism in Contact Athletes, No Contact Athletes and Non - Athletes: A Research Note.** Master Thesis, Bishop University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

รองศาสตราจารย์ ดร. สุรางค์ เมรานนท์

รองศาสตราจารย์ ประจำคณะ
ครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
วไลยอลงกรณ์

กรรมการบริหารสมาคมจิตวิทยาการ
กีฬาแห่งประเทศไทย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำวิทยาลัย
วิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัย
บูรพา

กรรมการบริหารสมาคมจิตวิทยาการ
กีฬาประยุกต์แห่งประเทศไทย

ดร. ชัยรัตน์ ชูสกุล

หัวหน้าภาควิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ
และการกีฬา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

กรรมการบริหารสมาคมจิตวิทยาการ
กีฬาประยุกต์แห่งประเทศไทย

ดร. คุณัตว์ พิธพรชัยกุล

หัวหน้าภาควิชาวิทยาศาสตร์
การกีฬา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วิทยาเขตองครักษ์ จังหวัดนครนายก

ที่ปรึกษา สมาคมซอลฟ์บอลสมัครเล่น
แห่งประเทศไทย

อาจารย์อำนวย ตันพานิช

อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์และ
วิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขต
เฉลิมพระเกียรติจังหวัดสกลนคร

ภาคผนวก ข
หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ศธ 0513.213/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

2 มีนาคม 2550

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

เรียน ผศ.ดร.นฤพนธ์ วงศ์สุรภัทร

สิ่งที่แนบมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ จำนวน 1 ชุด
2. แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายอรันันท์ เพียรดีนิสิตปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะทำวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อเรื่อง “การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ” (A Construction of Aggressive Behavior in Sport Measure for Attack Athletes)

ภายใต้การควบคุมของ

1. รศ.ดร.สุพิตร	สมาหิโต	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. รศ.บรรจบ	ภิรมย์คำ	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใคร่ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบวัดดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้งานวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาหวังเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.สิริพร ศศิมนกุล)

คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

โทร 0-2579-0594

ที่ ศธ 0513.213/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

2 มีนาคม 2550

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

เรียน รศ.ดร. สุรางค์ เมรานนท์

สิ่งที่แนบมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ จำนวน 1 ชุด
2. แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายอินันท์ เพียรสินีสิตปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะทำวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อเรื่อง “การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ” (A Construction of Aggressive Behavior in Sport Measure for Attack Athletes)

ภายใต้การควบคุมของ

1. รศ.ดร.สุพิตร	สมาหิโต	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. รศ.บรรจบ	ภิรมย์คำ	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใ้ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบวัดดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้งานวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาหวังเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.ศิริพร ศศิมนทกุล)

คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

โทร 0-2579-0594

ที่ ศธ 0513.213/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

2 มีนาคม 2550

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

เรียน ดร.ชัยรัตน์ ชูสกุล

สิ่งที่แนบมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ จำนวน 1 ชุด
2. แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายอินันท์ เพียรคินิสิตปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จะทำวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อเรื่อง “การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ” (A Construction of Aggressive Behavior in Sport Measure for Attack Athletes)

ภายใต้การควบคุมของ

1. รศ.ดร.สุพิตร	สมาหิโต	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. รศ.บรรจบ	ภิรมย์คำ	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใ้ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบวัดดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้งานวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาหวังเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.สิริพร ศศิมนทกุล)

คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

โทร 0-2579-0594

ที่ ศธ 0513.213/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

2 มีนาคม 2550

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

เรียน อาจารย์อานวย ตันพานิช

สิ่งที่แนบมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ จำนวน 1 ชุด

2. แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายอรันท์ เพียรคินิสิตปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จะทำวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อเรื่อง “การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของ
นักกีฬาปะทะ” (A Construction of Aggressive Behavior in Sport Measure for Attack Athletes)

ภายใต้การควบคุมของ

1. รศ.ดร.สุพิตร	สมาหิโต	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. รศ.บรรจบ	ภิรมย์คำ	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใคร่ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณา
แบบวัดดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้งานวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาหวังเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์จากท่านและ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.สิริพร ศศิณกุล)

คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

โทร 0-2579-0594

ที่ ศธ 0513.213/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

2 มีนาคม 2550

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

เรียน ดร.คุณัตว์ พิธพรชัยกุล

สิ่งที่แนบมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อ จำนวน 1 ชุด

2. แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายอรินันท์ เพียรคินิสิตปริญญาโท คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จะทำวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ ในหัวข้อเรื่อง “การสร้างแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของ
นักกีฬาปะทะ” (A Construction of Aggressive Behavior in Sport Measure for Attack Athletes)

ภายใต้การควบคุมของ

1. รศ.ดร.สุพิตร	สมาหิโต	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
2. รศ.บรรจบ	ภิรมย์คำ	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ใคร่ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณา
แบบวัดดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้งานวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาหวังเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์จากท่านและ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.สิริพร ศศิมนทกุล)

คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

โทร 0-2579-0594

ภาคผนวก ค

แบบการประเมินแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

การประเมินแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง

1. ขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) ของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

2. องค์ประกอบของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา ประกอบด้วย

2.1 พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบโกรธแค้นหรือตั้งใจทำร้ายร่างกาย (hostile aggression) (ข้อที่ 1-13)

2.2 พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบที่ใช้เป็นเครื่องมือ (instrumental aggression) (ข้อที่ 14-25)

2.3 พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบอึดเข็ม (assertive behavior) (ข้อที่ 26-38)

3. การประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของข้อคำถามแต่ละข้อ โปรดพิจารณาว่าแบบวัดจะสามารถวัดได้ตรงตามองค์ประกอบของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาที่กำหนดไว้หรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องดังนี้

เห็นด้วย หมายถึง ข้อความในแบบวัด เป็นองค์ประกอบของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ที่สมควรนำมาใช้ในแบบวัด

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ข้อความในแบบวัด ไม่เป็นองค์ประกอบของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ซึ่งสมควรพิจารณาตัดทิ้ง

คำแนะนำเพื่อการแก้ไข หมายถึง ข้อความในแบบวัดเป็นองค์ประกอบของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ที่สมควรใช้เป็นแบบวัดแต่ควรปรับปรุง

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เชี่ยวชาญในภาพรวม

.....

.....

.....

.....

.....

แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างตามระดับความคิดเห็นของท่านผู้เชี่ยวชาญ

ลักษณะ พฤติกรรม	ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
		เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะเพื่อ การปรับปรุงแก้ไข	
				ไม่ แน่ใจ	โปรดระบุ
1. พฤติกรรม ความก้าวร้าว แบบโกรธแค้น หรือตั้งใจทำ ร้ายร่างกาย	1. ทุกครั้งที่มีการเข้าปะทะฉันต้องการ ให้คู่แข่งได้รับบาดเจ็บ				
	2. ถ้าคู่แข่งเล่นรุนแรง ไม่ว่าเจตนา หรือไม่ ฉันจะตอบโต้ด้วยการเล่น รุนแรงเช่นกัน				
	3. ถ้าฉันมีโอกาสในการสกัดกั้นหรือ กระแทกให้ฝ่ายตรงข้ามล้มหรือเสีย หลักจะทำทันที แม้ผิดกติกาก็ตาม				
	4. ฉันรู้สึกมีความมั่นใจในการเล่น เมื่อเข้าปะทะหรือคู่แข่งได้รับ บาดเจ็บเสมอ				
	5. ฉันจะใช้ทุกวิธีการในการเล่นเพื่อ ชัยชนะ ไม่ว่าถูกหรือผิดกติกา				
	6. ฉันจะพูดเยาะเย้ย คู่แข่งขันเพื่อให้ เสียสมาธิในการเล่น				
	7. ฉันชอบเข้าปะทะรุนแรง เพื่อความ ฮึกเหิมหรือสะใจในการเล่น				
	8. ฉันคิดเสมอว่าการเล่นหรือปะทะที่ รุนแรงเป็นเรื่องธรรมดา				
	9. ถ้ามีโอกาสเล่นรุนแรงฉันจะเล่น ทันทีเพื่อความได้เปรียบในการเล่น				

ลักษณะ พฤติกรรม	ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
		เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะเพื่อ การปรับปรุงแก้ไข	
				ไม่ แน่ใจ	โปรดระบุ
1. พฤติกรรม ความก้าวร้าว แบบโกรธแค้น หรือตั้งใจทำ ร้ายร่างกาย (ต่อ)	10. ฉันมักไม่พูดขอโทษคู่แข่งเมื่อ ฉันเล่นผิดกติกา หรือเข้าปะทะรุนแรง				
	11. ฉันมักไม่ยอมรับคำตัดสินหรือค้าน คำตัดสินของผู้ตัดสินเสมอเพื่อความ ได้เปรียบของทีม				
	12. เมื่อเพื่อนร่วมทีมมีการทะเลาะกับคู่แข่ง ฉันจะเข้าไปทะเลาะด้วย				
	13. เมื่อจบการแข่งขัน ฉันจะไม่จับมือ กับคู่แข่ง				

ลักษณะ พฤติกรรม	ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
		เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะเพื่อ การปรับปรุงแก้ไข	
				ไม่ แน่ใจ	โปรด ระบุ
2. พฤติกรรม ความก้าวร้าว แบบที่ใช้เป็น เครื่องมือ	14. เมื่อลงสนามฉันจะเล่นตามกฎ และกติกาอย่างเคร่งครัด				
	15. ฉันคิดเสมอว่าจุดมุ่งหมายของ การแข่งขัน คือ ชัยชนะหรือถ้วย รางวัลหรือเหรียญรางวัล				
	16. ฉันคิดว่าการเล่นที่รุนแรงหรือผิด กติกา ไม่เหมาะสมกับการเป็น นักกีฬา				
	17. ฉันจะเข้าไปขอโทษผู้เล่นฝ่ายตรง ข้ามทันทีเมื่อเล่นรุนแรง ผิดกติกา				
	18. ฉันจะหยุดการเล่น เมื่อคู่แข่ง ได้รับบาดเจ็บ				
	19. ฉันจะยอมรับคำตัดสินของผู้ ตัดสินในทุกๆ กรณี				
	20. ฉันไม่ชอบเข้าปะทะรุนแรง เพราะอาจจะทำให้ได้รับบาดเจ็บได้ ทั้ง 2 ฝ่าย				
	21. ฉันจะพูดกระตุ้นตัวเองและเพื่อน ร่วมทีมเพื่อให้เล่นดีขึ้นหรือประสบ ความสำเร็จ				
	22. ฉันคิดว่าการไต่อาภักย์กับคู่แข่ง หลังเสร็จสิ้นการแข่งขันเป็นสิ่ง สำคัญ				

ลักษณะ พฤติกรรม	ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
		เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะเพื่อ การปรับปรุงแก้ไข	
				ไม่แน่ ใน	โปรด ระบุ
2. พฤติกรรม ความก้าวร้าว แบบที่ใช้เป็น เครื่องมือ(ต่อ)	23. ฉันจะให้อภัยกับคู่แข่งชั้นที่เล่น รุนแรงหรือผิดกติกา				
	24. ฉันจะเข้าไปห้ามผู้เล่นทั้ง 2 ฝ่าย เมื่อมีการทะเลาะกัน				
	25. เป้าหมายสูงสุดของการแข่งขัน ของฉัน คือ เงินรางวัล				

ลักษณะ พฤติกรรม	ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
		เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะเพื่อ การปรับปรุงแก้ไข	
				ไม่ แน่ใจ	โปรด ระบุ
3. พฤติกรรม ความก้าวร้าว แบบฮึกเหิม	26. ฉันจะพูดกระตุ้นเพื่อนร่วมทีม ก่อนลงทำการแข่งขัน				
	27. เมื่อฉันดูการแข่งขันทีฬาจากสื่อ ต่างๆ ที่ได้รับชัยชนะ ฉันจำนำมา ปฏิบัติตามเมื่อลงทำการแข่งขัน				
	28. เมื่ออยู่ในสนามการแข่งขันฉันจะ เล่นอย่างเต็มความสามารถทุกครั้ง				
	29. ทุกครั้งที่มีการเข้าปะทะฉันจะไม่ กลัว การได้รับบาดเจ็บ				
	30. ฉันจะเล่นอย่างเต็มที่ ถึงแม้จะเจอ คู่แข่งที่มีฝีมือเก่งกว่า				
	31. ฉันจะเข้าปะทะรุนแรงกับคู่แข่ง ฉัน แต่ไม่มีเจตนาให้คู่แข่งได้รับ บาดเจ็บ				
	32. ทุกครั้งที่มีการปะทะ ฉันจะ ปฏิบัติตามกฎ กติกา				
	33. ฉันจะพูดหรือแสดงท่าทาง กระตุ้นของเชียร์ให้ส่งเสียงเชียร์มาก ยิ่งขึ้น				
	34. ฉันขอให้ผู้ฝึกสอนพูดกระตุ้น ขณะทำการแข่งขันจะทำให้ฉันเล่น ดีขึ้น				

ลักษณะ พฤติกรรม	ข้อความ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			
		เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ข้อเสนอแนะเพื่อ การปรับปรุงแก้ไข	
				ไม่ แน่ใจ	โปรด ระบุ
3. พฤติกรรม ความก้าวร้าว แบบฮึกเหิม (ต่อ)	35. ฉันจะทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้รับ ชัยชนะ แต่ต้องอยู่ภายในกฎ กติกา ของการแข่งขัน				
	36. ฉันจะแสดงอาการดีใจอย่างเต็มที่ เมื่อทีมได้รับชัยชนะหรือประสบ ความสำเร็จ				
	37. ฉันคิดเสมอว่าจะทำการแข่งขัน ต่อ ถึงแม้ได้รับบาดเจ็บจากการเข้า ปะทะ				
	38. ถึงแม้รู้ว่ากำลังจะแพ้ ฉันก็ยัง เล่นเต็มความสามารถ เพื่อแสดงความ เป็นนักกีฬาอย่างแท้จริง				

ภาคผนวก ง

แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

โดย อธิพันธ์ เพียรดี, สุพิตร สมาหิโต และบรรจบ ภิรมย์คำ, 2551

คำชี้แจง แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ ประกอบด้วย 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักกีฬา มีจำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ มีจำนวน 33 ข้อ

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์คะแนนและการแปลผล

คำตอบของท่านในแต่ละข้อจะไม่มีถูกหรือผิด และขอให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามระดับความคิดเห็นของท่านเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ เพื่อแสดงถึงระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา คำตอบของนักกีฬาจะถูกเก็บเป็นความลับ และนำมาใช้ประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น เพื่อความสมบูรณ์โปรดตอบให้ครบทุกข้อ

แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวนักกีฬา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างของข้อความที่ตรงกับข้อมูลของนักกีฬา

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. อายุ..... ปี
3. ประเภทกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติหรือกีฬาแห่งชาติ
 - () ฟุตบอล
 - () บาสเกตบอล
 - () รักบี้ฟุตบอล
4. สังกัดจังหวัด.....
5. จำนวนครั้งที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติหรือกีฬาแห่งชาติ
 - () 1 ครั้ง
 - () 2 ครั้ง
 - () มากกว่า โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะ

คำชี้แจง ข้อคำถามด้านล่างเกี่ยวข้องกับระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของตัวนักกีฬาโปรดกาเครื่องหมาย ☒ ลงในช่องที่ตรงกับระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาที่นักกีฬาแสดงออกมากที่สุด

ข้อ	ข้อคำถาม	ทำเป็นประจำ	ทำบ่อยๆ	นานๆ ครั้ง	ไม่เคยทำเลย
1	ฉันจะพูดกระตุ้นเพื่อนร่วมทีมก่อนลงทำการแข่งขัน				
2	เมื่อลงสนามฉันจะเล่นตามกฎและกติกาอย่างเคร่งครัด				
3	ทุกครั้งที่มีการเข้าปะทะ ฉันต้องการให้คู่แข่งได้รับบาดเจ็บ				
4	ถ้าคู่แข่งเล่นรุนแรงไม่ว่าเจตนาหรือไม่ ฉันจะตอบโต้ด้วยการเล่นรุนแรงเช่นกัน				
5	ฉันคิดเสมอว่าจุดมุ่งหมายของการแข่งขัน คือ ชัยชนะหรือถ้วยรางวัลหรือเหรียญรางวัล				
6	เมื่อนฉันดูการแข่งขันกีฬาจากสื่อต่างๆ ที่ได้รับชัยชนะฉันจะนำมาปฏิบัติตามเมื่อลงทำการแข่งขัน				
7	ฉันคิดว่าการเล่นที่รุนแรงหรือผิดกติกา ไม่เหมาะสมกับการเป็นนักกีฬา				
8	เมื่ออยู่ในสนามการแข่งขัน ฉันจะเล่นอย่างเต็มความสามารถทุกครั้ง				
9	ถ้าฉันมีโอกาสในการสกัดกั้นหรือกระแทกให้ฝ่ายตรงข้ามล้มหรือเสียหลักฉันจะทำทันที แม้ผิดกติกาก็ตาม				
10	ทุกครั้งที่มีการเข้าปะทะ ฉันจะไม่กลัวการได้รับบาดเจ็บ				
11	ฉันจะเข้าไปขอโทษผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามทันที เมื่อเล่นรุนแรง ผิดกติกา				

ข้อ	ข้อความ	ทำเป็นประจำ	ทำบ่อยๆ	นานๆครั้ง	ไม่เคยทำเลย
12	ฉันรู้สึกมีความมั่นใจในการเล่นเมื่อเข้าปะทะหรือคู่แข่งได้รับบาดเจ็บ				
13	ฉันจะใช้ทุกวิธีการในการเล่นเพื่อชัยชนะไม่ว่าถูกหรือผิดกติกา				
14	ฉันจะหยุดการเล่น เมื่อคู่แข่งได้รับบาดเจ็บ				
15	ฉันจะยอมรับคำตัดสินของผู้ตัดสินในทุกๆ กรณี				
16	ฉันจะเล่นอย่างเต็มที่ ถึงแม้จะพบกับคู่แข่งที่มีฝีมือเก่งกว่า				
17	ฉันจะเข้าปะทะรุนแรงกับคู่แข่ง แต่ฉันไม่มีเจตนาให้คู่แข่งได้รับบาดเจ็บ				
18	ฉันไม่ชอบเข้าปะทะรุนแรง เพราะอาจจะทำให้ได้รับบาดเจ็บได้ทั้ง 2 ฝ่าย				
19	ฉันจะพูดหรือแสดงท่าทางกระดุนกองเชียร์ให้ส่งเสียงเชียร์มากยิ่งขึ้น				
20	ฉันจะพูดเยาะเย้ย คู่แข่งเพื่อให้เสียสมาธิในการเล่น				
21	ฉันจะพูดกระดุนตัวเองและเพื่อนร่วมทีมเพื่อให้เล่นดีขึ้นหรือประสบความสำเร็จ				
22	ฉันขอให้ผู้ฝึกสอนพูดกระดุนขณะทำการแข่งขัน เพราะจะทำให้ฉันเล่นดีขึ้น				
23	ฉันจะแสดงอาการดีใจอย่างเต็มที่ เมื่อทีมได้รับชัยชนะหรือประสบความสำเร็จ				
24	ฉันชอบเข้าปะทะรุนแรง เพื่อความอึกเขิมหรือสะใจในการเล่น				

ข้อ	ข้อความ	ทำเป็นประจำ	ทำบ่อยๆ	นานๆครั้ง	ไม่เคยทำเลย
25	ฉันคิดเสมอว่าการเล่นหรือปะทะที่รุนแรงเป็นเรื่องธรรมดา				
26	ถ้ามีโอกาสเล่นรุนแรงฉันจะเล่นทันทีเพื่อความได้เปรียบในการเล่น				
27	ฉันมักไม่พูดขอโทษคู่แข่งชั้น เมื่อฉันเล่นผิดกติกาหรือเข้าปะทะรุนแรง				
28	ฉันคิดเสมอว่าจะทำการแข่งขันต่อ ถึงแม้จะได้รับบาดเจ็บจากการเข้าปะทะ				
29	ฉันคิดว่าการให้อภัยกับคู่แข่งชั้นหลังเสร็จสิ้นการแข่งขันเป็นสิ่งสำคัญ				
30	ฉันจะให้อภัยกับคู่แข่งชั้นที่เล่นรุนแรงหรือผิดกติกา				
31	ฉันมักไม่ยอมรับคำตัดสินหรือค้านคำตัดสินของผู้ตัดสินเสมอเพื่อความได้เปรียบของทีม				
32	ถึงแม้รู้ว่ากำลังจะแพ้ ฉันก็ยังคงเล่นเต็มความสามารถ เพื่อแสดงความเป็นนักกีฬาอย่างแท้จริง				
33	ฉันจะเข้าไปห้ามผู้เล่นทั้ง 2 ฝ่ายเมื่อมีการทะเลาะกัน				

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์คะแนนและการแปลผล

1. เกณฑ์การให้คะแนนของข้อคำถามในแต่ละข้อของแบบวัดพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาของนักกีฬาปะทะจะมี ดังนี้

ระดับการประเมิน	คะแนน
ทำเป็นประจำ	4
ทำบ่อยๆ	3
นานๆ ครั้ง	2
ไม่เคยทำเลย	1

2. การแปลผลคะแนนจะแยกแปลผลคะแนนออกเป็น 3 ลักษณะของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา คือ

1. พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบโกรธแค้นหรือตั้งใจทำร้ายร่างกาย จำนวน 11 ข้อ ได้แก่ข้อคำถามที่ 3 4 9 12 13 20 24 25 26 27 และ 31

2. พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบที่ใช้เป็นเครื่องมือ จำนวน 11 ข้อ ได้แก่ข้อคำถามที่ 2 5 7 11 14 15 18 21 29 30 และ 33

3. พฤติกรรมความก้าวร้าวแบบสืกheim จำนวน 11 ข้อ ได้แก่ข้อคำถามที่ 1 6 8 10 16 17 19 22 23 28 และ 32

ตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬาแบบโกรธ
แค้นหรือตั้งใจทำร้ายร่างกาย แบบที่ใช้เป็นเครื่องมือ และแบบฮักเหิม

ช่วงคะแนน	ระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา
35 - 44	สูงมาก
27 - 34	สูง
19 - 26	ปานกลาง
11 - 18	ต่ำ

หมายเหตุ การแปลผลจะแปลผลระดับพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา โดยแยกแปล
ผลในแต่ละลักษณะของพฤติกรรมความก้าวร้าวทางการกีฬา

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ - นามสกุล	นายอินันท์ เพียรดี
วัน เดือน ปี ที่เกิด	25 สิงหาคม 2525
สถานที่เกิด	จังหวัดนครศรีธรรมราช
ประวัติการศึกษา	ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนทุ่งสง อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์วิชาเอกพลศึกษา (เกียรตินิยม อันดับ 2) มหาวิทยาลัยทักษิณ จังหวัดสงขลา
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้ฝึกสอนการออกกำลังกาย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย จำกัด มหาชน (SCG FITNESS CENTER)
ผลงานดีเด่นและรางวัลทางวิชาการ	-
ทุนการศึกษาที่ได้รับ	-

